II

(Nem jogalkotási aktusok)

HATÁROZATOK

A BIZOTTSÁG (EU) 2021/1943 HATÁROZATA

(2021. június 14.)

a Szlovákia által az NCHZ-nek nyújtott SA.33797 (2013/C) (korábbi 2013/NN, korábbi 2011/CP) számú állami támogatásról

(az értesítés a C(2021) 4185. számú dokumentummal történt)

(Csak a szlovák nyelvű szöveg hiteles)

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI BIZOTTSÁG,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 108. cikke (2) bekezdésének első albekezdésére,

tekintettel az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásra és különösen annak 62. cikke (1) bekezdésének a) pontjára,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 108. cikkének (2) bekezdése szerinti eljárást megindító bizottsági határozatra ([1]),

miután a fent hivatkozott rendelkezéseknek megfelelően felhívta az érdekelt feleket észrevételeik megtételére és tekintettel ezen észrevételekre,

mivel:

1. ELJARAS

1.1. A hivatalos vizsgálati eljárás megindítása és lezárása

(1) 2013. július 2-i levelével a Bizottság értesítette Szlovákiát arról, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 108. cikkének (2) bekezdése szerinti eljárás megindításáról határozott ([2]) a Szlovákia által állítólag a Novácke chemické závody, a.s. v konkurze (a továbbiakban: NCHZ) javára hozott több intézkedés tekintetében.

(2) A Szlovákia által az NCHZ-nek nyújtott SA.33797 – (2013/C) (korábbi 2013/NN) (korábbi 2011/CP) állami támogatásról szóló, 2014. október 15-i (EU) 2015/1826 határozatával ([3]) (a továbbiakban: az eredeti határozat) a Bizottság a 2. cikk szerint arra a következtetésre jutott, hogy az NCHZ működésének a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény hatályvesztése utáni folytatását engedélyező döntés, amelyet a hitelezői választmány hozott, az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése értelmében nem minősül állami támogatásnak.

(3) Az eredeti határozat elfogadását megelőző eljárást az említett határozat (1)–(9) preambulumbekezdése ismerteti.

([1]) A Bizottság 2013. július 2-i C(2013) 3555 végleges határozata (HL C 297., 2013.10.12., 85. o.).
([2]) HL C 297., 2013.10.12., 85. o.
([3]) HL L 269., 2015.10.15., 71. o.

1.2. **A Törvényszék T-284/15. sz. ügyben hozott ítélete**

(4) Az AlzChem AG keresete nyomán a Törvényszék a T-284/15. sz. ügyben 2018. december 13-án hozott ítéletével ([4]) megsemmisítette az eredeti határozat 2. cikkét határozatot arra hivatkozva, hogy a Bizottság nem indokolta megfelelően a gazdasági előny meglétének és az államnak való betudhatóságnak a megállapítását az NCHZ működésének 2010. december 31. utáni folytatását engedélyező döntés (a továbbiakban: az intézkedés) esetében. Az indokolás különösen a következőket illetően nem volt megfelelő: i. a trencséni járásbíróság (a továbbiakban: a csődbíróság) szerepe az NCHZ működésének folytatására irányuló döntésben; ii. az állami hitelezők vétójogának megléte az NCHZ működésének folytatására irányuló döntés esetében; iii. a hitelezői követelések 2010. december 31-utáni halmozódásának kockázata; valamint iv. a gazdasági elemzésnek és az NCHZ vezetőségi prezentációjának a jelentősége a hitelezők 2011 januárjában hozott döntése szempontjából.

(5) Az első ponttal, tehát az NCHZ működésének folytatására irányuló döntésben a csődbíróság által betöltött szereppel kapcsolatosan a Törvényszék kimondta, hogy a Bizottságnak az eredeti határozatban ki kellett volna fejtenie, hogyan mérlegelte a csődbíróság döntéshozatali eljárásban betöltött szerepét, és milyen indokok alapján jutott arra a következtetésre, hogy az NCHZ működésének folytatására irányuló döntés nem tudható be a csődbíróságnak. A Törvényszék különösen azt emelte ki, hogy az eredeti határozat többször említést tesz a hitelezők 2011. január 26-i határozatáról ([5]), amellyel megállapodtak abban, hogy az NCHZ-nek folytatnia kell a működését, ugyanakkor nem említi a csődbíróság 2011. február 17-i közreműködését, amellyel kötelezővé tette a 2011. január 26-i határozatot a csődgondnok számára. Emellett az államnak való betudhatóság eredeti határozat szerinti vizsgálatában nem szerepel utalás a 2011. február 17-i bírósági határozatra.

(6) Ezenkívül a Törvényszék emlékeztetett arra, hogy amikor a 2018. április 11-i tárgyaláson azt kérdezte a Bizottságtól, hogy a csődbíróságnak csupán a hitelezők által hozott határozat alakszerűségét kellett-e vizsgálnia, vagy ezenkívül ellenőriznie kellett-e a határozat megalapozottságát is, és adott esetben hozhatott volna-e eltérő tartalmú határozatot, a Bizottság erre nem tudott választ adni. A Törvényszék arra is rámutatott, hogy a csődbíróság sajátos körülmények között, nevezetesen az illetékes szerv ([6]) tagjaként működött közre ebben az ügyben.

(7) A második pontot, tehát az állami hitelezők vétójogát illetően a Törvényszék kimondta, hogy az eredeti határozat következetlen magyarázatokkal szolgált arra nézve, hogy az illetékes szerv ([7]) tagjai közé tartozó, biztosítékkal rendelkező hitelezők szavazattöbbséggel határozó „szervet” alkotnak-e, vagy egyénileg képviselik álláspontjukat. Ez utóbbi esetre vonatkozóan az eredeti határozat nem határozta meg annak az okát, miért nem rendelkeznek vétójoggal ([8]).

(8) A harmadik ponttal, vagyis a követelések halmozódásának kockázatával kapcsolatosan a Törvényszék kimondta, hogy az eredeti határozat ugyan megállapította, hogy fennáll a bizonyos, biztosítékkal rendelkező állami hitelezők részéről felmerülő követelések 2010. december 31. utáni növekedésének a kockázata, azonban nem derült ki belőle egyértelműen, hogy a Bizottság a magánhitelező kritériumának alkalmazásakor figyelembe vette-e ezt a kockázatot, és ha igen, hogyan. A Törvényszék továbbá rámutatott arra, hogy a Bizottság azon megállapítása, miszerint az NCHZ működésének folytatására vonatkozóan az állami hitelezők által hozott döntés ugyanakkor és ugyanolyan körülmények között (*pari passu*) született, mint a hasonló magánhitelezők döntései, nincs összhangban azzal az eredeti határozatban másutt szereplő utalással, miszerint az említett állami hitelezők egy része más helyzetben volt, mivel követeléseik már a 2010. december 31-ig tartó időszakban is növekedtek az NCHZ elleni csődeljárás során.

([4]) A Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950.

([5]) Különösen az eredeti határozat (14), (26) és (32) preambulumbekezdése és 2. cikke.

([6]) Meghatározása a (18) preambulumbekezdésben található, az ítéletben illetékes bizottságként szerepel.

([7]) Meghatározása a (18) preambulumbekezdésben található, az ítéletben illetékes bizottságként szerepel. A Törvényszék megjegyezte, hogy a vétójoggal kapcsolatos jogalap csak azokat a biztosítékkal rendelkező állami hitelezőket érintette, akik az illetékes bizottság tagjai voltak, a hitelezői választmány tagjait viszont nem (lásd az ítélet 84. pontját).

([8]) A Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 94–95. pont.

(9) A negyedik ponttal, vagyis a gazdasági elemzésnek és az NCHZ vezetőségi prezentációjának a hitelezők által 2011 januárjában hozott döntés szempontjából vett jelentőségével kapcsolatosan a Törvényszék megjegyezte, hogy az eredeti határozat szerint a csőd előtti hitelezők mindkét említett dokumentumot alapul vették a döntés meghozatalához. A gazdasági elemzést illetően a Törvényszék kimondta, hogy a Bizottság helyesen állapította meg, hogy a gazdasági elemzés a hitelezői döntés alapjául szolgálhatott, ugyanakkor azt is megjegyezte, hogy az eredeti határozatban nem szerepelt, hogy ez az elemzés az NCHZ működésének folytatása következtében azoknál a hitelezőknél felmerült költségek figyelembevételével készült volna, akiknek a követelései a csődeljárás során növekedtek. Nem volt tehát egyértelmű, miért kellett volna az említett elemzésen alapuló magánhitelezői teszttel vizsgálni e magánhitelezők magatartását. A fentiek alapján a Törvényszék hatástalannak találta azt az AlzChem által felhozott érvet, miszerint a vezetőségi prezentációnak nem volt jelentősége az állami hitelező magatartásának értékelése szempontjából. A Törvényszék álláspontja szerint az eredeti határozat nem adta elő kielégítő módon annak okait, miért van jelentősége e két dokumentumnak – –a gazdasági elemzésnek és a vezetőségi prezentációnak – azon állami hitelezők helyzetének bizottsági elemzése szempontjából, akiknek a követelései nőttek a csődeljárás során.

1.3. **Az első csődidőszakra vonatkozó bírósági eljárás**

(10) Az egyik kapcsolódó bírósági eljárás az NCHZ csődjének első időszakát érintette, amely során az NCHZ a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény értelmében stratégiai jelentőségű vállalkozásnak minősült. 2019. szeptember 24-én a Törvényszék helybenhagyta a támogatás összeegyeztethetetlenségének bizottsági megállapítását, ezáltal pedig elutasította az eredeti határozat 1. cikkének megsemmisítése iránti keresetet a T-121/15. sz. ügyben ([9]). 2021. április 29-én a Bíróság elutasította a Fortischem, a.s. (a továbbiakban: Fortischem) által a Törvényszék ítélete ellen benyújtott fellebbezést ([10]).

1.4. **A hivatalos vizsgálati eljárás újbóli megindítása**

(11) Az eredeti határozat 2. cikkének Törvényszék általi megsemmisítésére tekintettel a hivatalos vizsgálati eljárás az NCHZ működésének a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény vonatkozó rendelkezésének hatályvesztése utáni folytatására irányuló döntést illetően nyitott marad.

(12) A Bizottság felkérte Szlovákiát és azokat az érdekelt feleket, akik korábban észrevételeket nyújtottak be, hogy a Törvényszék 2018. december 13-i ítéletére figyelemmel ismét nyújtsanak be észrevételeket az intézkedésről. Szlovákia 2020. február 14-én közölte észrevételeit.

(13) A Bizottság emellett három érdekelt féltől kapott észrevételeket 2019. december 5-én, 2019. december 19-én, illetve 2020. január 6-án. Továbbította őket Szlovákiának, és biztosította számára a válaszadás lehetőségét. Szlovákia 2020. május 28-i levelével nyújtotta be észrevételeit.

2. **HATTER ES AZ INTEZKEDESEK ISMERTETESE**

2.1. **A kedvezményezett**

(14) Az NCHZ különleges vegyipari termékek (például kalcium-karbid, PVC, vegyi alapanyagok) előállításával foglalkozó szlovák gyártó volt, amely 2008-ban mintegy 1 400 főt foglalkoztatott. Tevékenységeit az eredeti határozat ([11]) (10) és (11) preambulumbekezdése ismerteti részletesen. A vállalat magántulajdonban volt ([12]).

2.2. **Az NCHZ elleni csődeljárás és az illetékes szerv**

(15) Miután az NCHZ 2009. október 8-án csődöt jelentett, Szlovákia elfogadta a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvényt ([13]), amely az NCHZ-re is vonatkozott attól kezdve, hogy a kormány 2009. december 2-án stratégiai jelentőségű vállalkozássá nyilvánította (a továbbiakban: az első csődidőszak).

([9]) A Törvényszék (hatodik tanács) 2019. szeptember 24-i ítélete, Fortischem, a.s. kontra Bizottság, T-121/15, ECLI:EU:T:2019:684.

([10]) A Bíróság 2021. április 29-i ítélete, Fortischem kontra Bizottság, C-890/19. P, ECLI:EU:C:2021:345.

([11]) Az eredeti határozat hivatkozásáért lásd e határozat (1) preambulumbekezdését.

([12]) A vállalat tulajdonosa a Disor Holdings Limited volt. Időközben az NCHZ tevékenységeit átvette a Fortischem, így az NCHZ már nem foglalkozik vegyipari termékek gyártásával.

([13]) A Törvénytárban 2009. december 1-jén közzétett, a stratégiai jelentőségű vállalkozásokat érintő egyes intézkedésekről szóló Tt. 493/2009. sz. törvény módosított változata (a továbbiakban: a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény).

(16) Miután a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény 2010. december 31-től nem vonatkozott az NCHZ-re (a továbbiakban: a második csődidőszak), az NCHZ működésének folytatása e törvény alapján nem volt biztosított. Ennek következtében a csődgondnok jogilag nem volt többé köteles fenntartani a vállalat folyamatos működését.

(17) Az NCHZ elleni csődeljárás megindítása óta a vállalkozás veszteségei folyamatosan növekedtek, működésének költségei pedig meghaladták a működésből származó bevételeket. A csődtörvény ([14]) szerint akkor, ha a csődben lévő vállalkozás működésének költségei meghaladják a működésből származó bevételeket, a csődgondnok köteles erről a helyzetről tájékoztatni a testületi szervként működő illetékes szervet ([15]), és utasítást kell kérnie tőle arra vonatkozóan, hogy a vállalkozás folytathatja-e a működést, és ha igen, milyen mértékben ([16]).

(18) Az illetékes szerv összetételét a csődtörvény rendelkezései szerint kell megállapítani, mindig igazodva az adott csődügy egyedi körülményeihez. Az NCHZ esetében az illetékes szerv a következőkből állt: i. a hitelezői választmány, amely a csőd előtti, biztosíték nélküli hitelezőket képviselő választott testület; ii. a csőd előtti, biztosítékkal rendelkező hitelezők; valamint iii. a csődbíróság. ([17])

(19) A csődtörvény szerint ([18]) az úgynevezett elismert – tehát a csődgondnoknál bejelentett és általa el nem utasított – követeléssel („zistené pohľadávky”) rendelkező hitelezők választják meg a hitelezői választmány tagjait a hitelezői gyűlésen. Az elismert, nem biztosított követeléssel rendelkező hitelezők a hitelezői választmányon keresztül gyakorolhatják a jogaikat a csődeljárás során ([19]). A hitelezői választmány tagjai kötelesek az összes, biztosíték nélküli hitelező érdekeit szem előtt tartva eljárni ([20]), törekedve a követeléseik lehető legnagyobb mértékű kielégítésére ([21]). A csődtörvény értelmében a hitelezői választmány mellett a csődbíróságnak és a csődgondnoknak is úgy kell eljárnia az adós fizetésképtelenségének kezelése során, hogy a hitelezők a lehető legnagyobb mértékű kielégítést nyerjenek ([22]).

(20) Az NCHZ esetében a hitelezői választmány az adott időpontban a következő öt szervezetből állt: i. INVEST-KREDIT, s.r.o., ii. Novácka Energetika, a.s., iii. M-ENERGO, s.r.o., iv. Szlovák Nemzeti Vagyonkezelő Alap („Fond národného majetku SR”) és v. DAK KIABA, s.r.o. A hitelezői választmány négy tagja magántulajdonban volt ([23]). Egyetlen közjogi szervezet volt tagja a hitelezői választmánynak: a Szlovák Nemzeti Vagyonkezelő Alap („Fond národného majetku SR”). Amint az a Törvényszék előtti eljárásban megállapítást nyert ([24]), a hitelezői választmány magántulajdonban lévő tagjai az INVEST–KREDIT, s.r.o. kivételével nem álltak tőkekapcsolatban az NCHZ tulajdonosával.

(21) Az illetékes szerv tagja volt még hat, csőd előtti, biztosítékkal rendelkező hitelező (a továbbiakban: az érintett, biztosítékkal rendelkező hitelezők), aki külön csődvagyont képező vagyonelemekkel kapcsolatos, biztosítékkal fedezett, elismert követelésekkel rendelkezett. A két, biztosítékkal rendelkező magánhitelező a Postabank („Poštová banka, a.s.”) és az NLB Factor, a.s. volt. A másik négy hitelező közjogi szervezet volt, nevezetesen i. Nyitranovák város („mesto Nováky”), ii. a Szlovák Nemzeti Vagyonkezelő Alap, iii. a Szlovák Garancia- és Fejlesztési Bank („Slovenská záručná a rozvojová banka, a.s.”) és iv. a Környezetvédelmi Alap („Enviromentálny fond”).

([14]) A csődeljárásról és a szerkezetátalakításról szóló Tt. 7/2005. sz. törvény (a továbbiakban: a csődtörvény) NCHZ csődjére alkalmazandó, módosított változata.

([15]) A csődtörvény 82. szakaszának (2) bekezdésében meghatározott „príslušný orgán”. Ebben az ügyben az illetékes szerv összetétele a csődtörvény 82. szakasza (2) bekezdésének c) és e) pontjában foglaltaknak felelt meg.

([16]) A csődtörvény 88. szakasza szerint.

([17]) Az NCHZ elleni csődeljárásban az illetékes szerv összetételét a csődtörvény 82. szakasza (2) bekezdésének c) és e) pontja szerint állapították meg.

([18]) A csődtörvény 32. szakasza és 35. szakaszának (4) bekezdése.

([19]) Lásd a csődtörvény 33. szakaszát.

([20]) Lásd a csődtörvény 37. szakaszának (4) bekezdését.

([21]) Lásd a csődtörvény 5. szakaszát.

([22]) Szintén a csődtörvény 5. szakasza.

([23]) A hitelezői választmány magántulajdonban lévő tagjainak tulajdonviszonyai az eredeti határozat 9. lábjegyzetében leírtak szerint a következők voltak: INVEST–KREDIT, s.r.o. (tulajdonosa a DISOR HOLDINGS LIMITED, az NCHZ egyedüli részvényese); Novácká Energetika, a.s. (eredetileg az NCHZ leányvállalata, 2011 januárjától többségi részvényese a STUPEFY HOLDINGS LIMITED); M-ENERGO, s.r.o. (többségi részvényese a STUPEFY HOLDINGS LIMITED) és a DAK KIABA, s.r.o.

([24]) Lásd: a Törvényszék 2018. december 13-án hozott ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 174–175., 180. pont.
Az ítélet e pontjaiban tárgyalt jogalappal az AlzChem a bizonyos magánhitelezők és az NCHZ „tulajdonosai” közötti tőkekapcsolatokra utalt, ezzel megkérdőjelezve, hogy a Bizottság a hitelezői választmány határozatát vette alapul a magánhitelező kritériumának alkalmazásához.

(22) A csődtörvény szerint ([25]) a csődbíróság is tagja az illetékes szervnek, ha a külön (tehát nem általános) csődvagyont képező vagyonelemek tekintetében a csődgondnok elutasítja valamely, biztosítékkal rendelkező hitelező biztosított követelését ([26]). Az NCHZ esetében a csődgondnok elutasította az egyik, biztosítékkal rendelkező magánhitelező, a REDQUEST LIMITED ([27]) állítólagos követelését, ez a hitelező pedig fellebbezéssel élt az elutasítás ellen. Ezért és (kizárólag) a REDQUEST LIMITED vitatott követelésének fennállása miatt a csődbíróság is az illetékes szerv tagja volt, a hitelezői választmány és a biztosítékkal rendelkező hitelezők mellett. Az illetékes szerv tagjaként betöltött szerepkörében a csődbíróság figyelembe veszi az érintett hitelezők jogos érdekeit, valamint az általuk és az illetékes szerv más tagjai által tett nyilatkozatokat (lásd még a lenti (42) preambulumbekezdést). Az illetékes szerv fent ismertetett összetételéből következik, hogy az illetékes szervben képviselt állami hitelezők közé Nyitranovák város, a Szlovák Nemzeti Vagyonkezelő Alap, a Szlovák Garancia- és Fejlesztési Bank és a Környezetvédelmi Alap tartozott.

2.3. **Az intézkedés leírása**

(23) A vizsgált intézkedés az illetékes szerv azon határozata, amellyel az NCHZ folyamatos működésének fenntartására utasította a csődgondnokot. Ezt az intézkedést a hitelezői választmány és a biztosítékkal rendelkező hitelezők 2011. január 26-án egyhangúlag fogadták el. A csődbíróság az illetékes szerv tagjaként eljárva a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény 2010. december 31-i hatályvesztése után, 2011. február 17-én kötelező erejűvé tette az intézkedést.

(24) Az NCHZ csődeljárás során keletkezett, állami vagy állami tulajdonú hitelezőkkel szemben fennálló tartozásai 2012. augusztus 1-jén, a második csődidőszak utolsó napján 13,4 millió EUR összeget tettek ki. Az első és a második csődidőszakban az NCHZ részéről állami hitelezőkkel szemben keletkezett (az eredeti határozat (23) preambulumbekezdésében már felsorolt) tartozások e növekedését az 1. táblázat szemlélteti. E tartozások a „csődvagyonnal szemben fennálló követelésként" határozhatók meg ([28]). Az NCHZ csődeljárás alatt keletkezett, állami hitelezők felé fennálló tartozásait az eredeti határozat (22)–(25) preambulumbekezdése ismerteti részletesebben.

1. táblázat

Az NCHZ részéről állami hitelezőkkel szemben fennálló (az első és a második csődidőszak során keletkezett) tartozásai (a 2012. augusztus 1-jei helyett) ([29])

Hatóságok/állami tulajdonú vállalatok	A tartozás összege EUR-ban
Társadalombiztosító (Sociálna poisťovňa)	9 297 270,28
Általános Egészségbiztosító (Všeobecná zdravotná poisťovňa)	1 549 019,98
Szlovák Vízgazdálkodási Vállalat (Slovenský vodohospodársky podnik, š.p.)	1 354 321,00
Nyitranovák város (hulladékkezelési díj, ingatlanadó)	650 158,75
Környezetvédelmi Alap	475 678,64
RTVS, s.r.o.	14 870,72

([25]) A csődtörvény 82. szakasza (2) bekezdésének e) pontja.
([26]) Biztosított követelés többek között a követelés jogalapjával vagy érvényesíthetőségével kapcsolatos okok miatt utasítható el.
([27]) Londoni (Egyesült Királyság) székhelyű vállalat.
([28]) A csődtörvény 87. szakasza.
([29]) A táblázat a 2012. augusztus 1-jei állapotot tükrözi. Ennek következtében bizonyos, a csődidőszak során az NCHZ-vel aktív kapcsolatot tartó hitelezők (például a Környezetvédelmi Alap és Nyitranovák város) esetében nem tartalmazza az összes keletkezett kötelezettséget, mivel a csőd utáni – köztük a vállalkozás működéséből felmerülő – követelések elsőbbségi kielégítést nyertek. Így a csőd utáni követelések egy része 2012. augusztus 1. előtt nyert kielégítést.

Különböző önkormányzatok (hulladékkezelési díj, ingatlanadó)	5 704,40
Közös Egészségbiztosító (Spoločná zdravotná poisťovna)	4 463,19
Gépjárműadó-hatóság (Daň z motorových vozidiel)	2 390,50
ÖSSZESEN	**13 353 877,46**

(25) Az NCHZ csődeljárás során, meghatározott időpontokban keletkezett, állami vagy állami tulajdonú hitelezőkkel szemben fennálló tartozásait a 2. táblázat mutatja be.

2. táblázat

Az NCHZ állami hitelezőkkel szemben a csődbejelentés napján fennálló, valamint a csődeljárás során keletkezett, 2009. december 31-én és 2010. december 31-én fennálló tartozásai ([30])

Hatóságok/állami tulajdonú vállalatok	A tartozás összege EUR-ban a csődbejelentés napjától	A csődeljárás során keletkezett tartozás összege EUR-ban 2009. december 31-én	A csődeljárás során keletkezett tartozás összege EUR-ban 2010. december 31-én
Társadalombiztosító		544 001,99	3 878 065,44
Általános Egészségbiztosító	72 442,24	91 694,96	626 702,68
Szlovák Vízgazdálkodási Vállalat	91 213,48	66 595,2	732 177,68
Nyitranovák város	67 645,53 *	156,34	48 367,11
Környezetvédelmi Alap	1 019 792,01 **	29 762,71	222 954,21
RTVS, s.r.o.		929,42	6 041,23
Különböző önkormányzatok (hulladékkezelési díj)			470,00
Közös Egészségbiztosító	2 484,19	2 676,82	4 463,19
Union Egészségbiztosító	7 212,77	9 015,66	67 529,73
DÔVERA Egészségbiztosító	81 369,57	116 377,21	827 004,92

* *ebből 43 781,67 EUR biztosított követelés és 23 863,86 EUR nem biztosított követelés;*
** *ebből 949 879,66 EUR biztosított követelés és 69 912,35 EUR nem biztosított követelés.*

(26) A Környezetvédelmi Alap első csődidőszakban felmerült, csőd utáni követeléseinek nagy részét az 192 454 EUR összegű levegőterhelési díj tette ki, amelyet 2010 májusában számítottak fel a Környezetvédelmi Alap nevében a 2009. évi levegőterhelésért. A 2010. évi levegőterhelésért 2011 májusában felszámított, 2011. évi levegőterhelési díjat 170 070 EUR-ban állapították meg. Az éves levegőterhelési díj részleges nemfizetéséből eredő, csőd utáni követelések összege 2010 végén 222 954 EUR volt.

([30]) A szlovák hatóságok 2014. május 12-i beadványa.
A csődeljárás során az NCHZ-vel aktív kapcsolatot tartó hitelezők esetében ezek az összegek nem tükrözik az összes keletkezett kötelezettséget, mivel a csőd utáni – köztük a vállalkozás működéséből felmerülő – követelések elsőbbségi kielégítést nyertek.

(27) Nyitranovák város csőd utáni legnagyobb követelése az első csődidőszakban a 2010 márciusában kivetett, 2010. évi ingatlanadó volt, amelynek összegét 523 793 EUR-ban állapították meg. A csőd utáni követelések összege 2010 végén 29 762 EUR volt (nagyrészt az NCHZ ingatlanadó-fizetési kötelezettsége miatt).

(28) A (17) preambulumbekezdésben leírtak szerint akkor, amikor az NCHZ működési költségei meghaladták a bevételét, és már nem vonatkozott rá a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény, a csődgondnoknak tájékoztatnia kellett az illetékes szervet, és utasítást kellett kérnie. A csődgondnok a 2011. január 26-án tartott közös gyűlésen a csődtörvény rendelkezéseinek megfelelően tájékoztatta a hitelezői választmány tagjait és az összes, biztosítékkal rendelkező hitelezőt.

(29) A 2011. január 26-i gyűlésen az NCHZ vezetősége bemutatta az „NCHZ Nováky – Feasibility Study Reengineering" (NCHZ Nyitranovák – Szerkezetátalakítási megvalósíthatósági tanulmány) című tanulmányt (a továbbiakban: a vezetőségi prezentáció), amely többek között ismertette, milyen következményekkel járna az NCHZ működésének megszűnése a vállalat tartozásainak kielégítésére, továbbá milyen hatást gyakorolna a régióra, valamint az állami és a városi bevételekre. A vezetőségi prezentációból kiderült, hogy a működésének megszűnése a hitelezők érdekeire nézve hátrányos lenne, különös tekintettel arra, hogy a működéssel kapcsolatos tartozások után fennmaradó egyenleg biztosan nem lenne elegendő a működés megszüntetésével járó költségek fedezésére, azt követően pedig rendkívül költséges lenne a működés újraindítása.

(30) A vezetőségi prezentáció az NCHZ működő vállalkozásként történő eladásának esélyeit is mérlegelte. A prezentáció szerint az NCHZ eladása a vállalat nettó jelenértékére tekintettel nem volt kivitelezhetőnek tekinthető. A prezentáció ugyanakkor felvetette, hogy a vállalat bizonyos szerkezetátalakítási intézkedések meghozatala esetén sikeresen eladható lenne. Kiemelendő, hogy mivel a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény nem tette lehetővé a személyzet létszámának csökkentését, az NCHZ csak a törvény hatályvesztése után, a második csődidőszak elején hajthatott volna végre létszámleépítést a működési költségek csökkentése céljából.

(31) A prezentáció emellett azt az eshetőséget is vizsgálta, hogy a működés megszűnése esetén kielégíthetők lennének-e az NCHZ tartozásai, és arra a megállapításra jutott, hogy a vállalat eszközeinek várható reálértéke mindössze 15,5 millió EUR lenne.

(32) A vezetőségi prezentáció emellett rövid áttekintést nyújtott arról, milyen hatást gyakorolna az NCHZ működésének megszűnése a régióra és harmadik felekre ([31]). A közvetlen hatások között említette a mintegy 1 700 fős személyzet elbocsátását és a munkanélküliség növekedését. Nyitranovák város bevételeinek csökkenése csak a helyi adók és befizetések kiesését tekintve éves szinten 572 000 EUR-ra volt tehető, ebből 526 000 EUR az ingatlanadó és 46 000 EUR a települési hulladékkezelési díj ([32]). A várható állami bevételkiesés éves szinten 7,4 millió EUR-ra volt becsülhető, legnagyobbrészt a bérek után fizetendő járulékok (6,4 millió EUR), valamint a szennyvízkezelési díjak (747 000 EUR) és a levegőterhelési díj (192 000 EUR) elmaradása miatt.

(33) Ezenkívül a hitelezők rendelkezésére állt csődgondnok által készített, 2010. december 23-i gazdasági elemzés (a továbbiakban: a gazdasági elemzés vagy az elemzés), amely arra a következtetésre jutott, hogy az NCHZ működésének megszűnése ellentétes lenne az NCHZ hitelezőinek közös érdekével. Az elemzés több lehetséges forgatókönyvet is megadott ([33]), és összevetette az NCHZ hitelezőinek költségeit és bevételeit, az egyes hitelezők helyzetének vizsgálata nélkül. A csődben lévő NCHZ működéséből származó teljes veszteséget 2010. december 15-ig bezárólag mintegy 15,8 millió EUR-ban ([34]) állapította meg (leírások nélkül 4,4 millió EUR).

([31]) A vezetőségi prezentáció 34–36. diája.

([32]) Nyitranovák város teljes bevételkiesése éves szinten 757 000 EUR-ra volt tehető.

([33]) A vizsgált forgatókönyvek a következők voltak: i. a vállalkozás egyben történő eladása a működésének fenntartása mellett, ii. a vállalkozás részenként történő eladása a működésének fenntartása mellett, iii. a vállalkozás részenként történő eladása bizonyos részei működésének fenntartása mellett, valamint iv. az eszközök eladása és a működés teljes megszüntetése.

([34]) A vállalkozás működésének 202,2 millió EUR összegű összköltsége és 186,4 millió EUR összegű összbevétele közötti különbözet az NCHZ csődjének csődbíróság általi megállapításától, azaz 2009. október 2-től (a csődeljárás 2009. szeptember 24-i megindítását követően) 2010. december 15-ig tartó időszakra vonatkozóan kiszámítva.

(34) Az elemzés különösen arra mutatott rá, hogy az NCHZ működésének megszűnése miatt jelentős, több mint 48 millió EUR összegű költségek keletkeznének, amelyek nagy része a vegyianyaggyártó üzemek bezárásához és környezetvédelmi ártalmatlanításához kapcsolódik (körülbelül 37,3 millió EUR), valamint személyi jellegű (az összes jogi kötelezettség teljesítése esetén 10,5 millió EUR ([35])). Ezek a mintegy 48 millió EUR összegű költségek nem feltétlenül merülnének fel, az NCHZ működésének folytatása esetén. Az elemzés továbbá arra a megállapításra jutott, hogy az NCHZ működésének megszűnésével járó közvetlen költségeken felül az NCHZ működésével összefüggésben felmerült, (akkor) kifizetetlen (és többnyire még nem esedékes), 16 millió EUR összegű követeléseket ([36]) is ki kellene fizetni. Ugyanakkor az NCHZ működésének megszűnésével kapcsolatos forgatókönyv megvalósulása esetén egyes eszközök eladásából várható bevétel 47–52 millió EUR között alakult (a berendezések szétszerelésével és elszállításával kapcsolatos egyéb költségek figyelembevétele nélkül). A vállalkozás működésének megszűnése esetén a vállalkozás működéséből eredő kielégítetlen követeléseket a csődvagyonnal szembeni követelésként kellene kielégíteni ([37]). Következésképpen a működés megszűnése esetén bővülne a csődvagyonból kielégítendő követelések köre, ezáltal pedig általában véve csökkenne a követelések kielégítésének mértéke. A csődgondnok így az NCHZ működésének megszüntetését és eszközeinek külön-külön történő értékelését tartotta a legkevésbé előnyös lehetőségnek, különös tekintettel arra, hogy a leszereléshez és a környezetvédelmi ártalmatlanításához kapcsolódó összes jogi kötelezettség teljesítése jelentős költségekkel járt volna. Ezenkívül az elemzés szerint az NCHZ működésének leállítás utáni újraindítása nagyon nehézkes vagy lehetetlen lenne ([38]).

(35) Az elemzés a lehetséges vevők vállalkozás iránti érdeklődését is vizsgálta. Az NCHZ felvásárlására irányuló ajánlattételi eljárás („verejné ponukové konanie") első fordulójában a hét érdeklődő közül csak az M-ENERGO, s.r.o. vállalat tett 2 millió EUR összegű ajánlatot. A csődgondnok ezért nem volt meggyőződve arról, hogy újabb ajánlattételi forduló felkeltené más vevők érdeklődését. Ezzel összefüggésben megjegyezte, hogy a mintegy 6,1 millió EUR összegű fennálló köztartozásokat nem vállalhatta át a vevő, hanem a csődvagyonnal szembeni követelésként („pohľadávky proti podstate") kellett volna kielégíteni őket. Az elemzés szerint a működés takarékossági intézkedések nélküli folytatása esetén 3,8 millió EUR-ra volt becsülhető a veszteség 2011-ben.

(36) Az elemzés több olyan tényezővel foglalkozott, amely hatást gyakorolhatott a csőd előtti követelések (legalább részleges) kielégítésére az NCHZ működésének folytatása esetén, de nem részletezte e hatásokat. Először is a pénzügyi teljesítményt befolyásolták volna a végrehajtandó költségcsökkentési intézkedések (például a személyzet egy részének leépítése). Másodszor, az NCHZ eladásából eltérő összegű bevétel származott volna attól függően, hogy az NCHZ-t egyben vagy részenként (az érintett részek működésének fenntartása mellett) vagy az egyes eszközöket az NCHZ működésének megszüntetése után külön-külön adják el. A vállalkozás részeinek eladása esetén az elemzés szerint valószínű, hogy csak az NCHZ jövedelmezőbb tevékenységei és a hozzájuk kapcsolódó eszközök (például a kalcium-karbid-részleg) lennének eladhatók, és a csődvagyonból kellene fedezni az NCHZ más részeinek megszüntetésével járó költségeket. A kalcium-karbid-gyártás technológiailag kapcsolódott az NCHZ más tevékenységeihez (részlegeihez), ezért a kalcium-karbid-gyártás más tevékenységek megszüntetése melletti fenntartása esetén többletköltségek merültek volna fel, ami rontotta volna a kalcium-karbid-részleg jövedelmezőségét. A gazdasági elemzés szerint tehát kockázatos volt az az alternatíva, hogy vállalkozás részenként adják el a működésének maradéktalan fenntartása (további költségcsökkentő intézkedésektől függően) vagy csak bizonyos részeinek működtetése mellett.

(37) A csődtörvény értelmében a hitelezői választmány a jelen lévő tagok többségével hoz döntéseket oly módon, hogy mindegyik tag egy szavazattal rendelkezik ([39]). Ugyanez a törvény rögzíti, hogy mindegyik választmányi tag köteles az összes, biztosíték nélküli hitelező közös érdekét szem előtt tartva eljárni ([40]). Ennek értelmében az összes, biztosíték nélküli hitelező érdekében kell szavaznia, ideértve azokat is, akik nem tagjai a hitelezői választmánynak.

([35]) A személyzeti költségeket a munkaszerződések megszüntetésének módjától függően 7,7 millió EUR-ra, 8,9 millió EUR-ra és 10,5 millió EUR-ra becsülték.

([36]) Ez az összeg nem tartalmazza az első csődidőszakban felmerült összes követelést, mivel a vállalkozás működéséből eredő követeléseket folyamatosan elégítették ki, ezért e követelések egy része már kielégítést nyert.

([37]) A csődtörvény 88. szakaszának (8) bekezdése.

([38]) A működés leállítása esetén különösen az elektrolízis válik használhatatlanná a gyártás újraindításának lehetősége nélkül. Ehhez hasonlóan, ha a kalcium-karbid gyártásához használt karbidkemencék lehűlnének, nehézkesen lehetnek őket újraindítani.

([39]) A csődtörvény 38. szakaszának (2) bekezdése.

([40]) A csődtörvény 37. szakaszának (4) bekezdése.

(38) A vezetőségi prezentációban és a gazdasági elemzésben foglalt információk alapján a 2011. január 26-i ülésen a hitelezői választmány össze jelen lévő tagja támogatta azt a csődgondnoknak szóló utasításra tett javaslatot, miszerint az NCHZ működését változatlan feltételek mellett folytatni kell. Az NCHZ tehát az addigival megegyező mértékben működhetett tovább, mivel egyik tag sem szavazott ellene, és tartózkodás sem volt. Következésképpen a hitelezői választmány egyhangúlag hozott döntést, noha a szavazattöbbség is elegendő lett volna a hitelezői választmány utasításának jóváhagyásához. Emellett a gyűlésen jelen lévő összes, biztosítékkal rendelkező hitelező egyénileg is ugyanezen, csődgondnoknak szóló utasítás mellett foglalt állást. Tehát a biztosítékkal rendelkező hitelezők közül senki sem utasította el a javasolt utasítást, és nem is tartózkodott az állásfoglalástól.

(39) Emellett a gyűlés második napirendi pontjaként az NCHZ tulajdonában lévő eszközök elidegenítésének formájáról és módjáról esett szó. A gyűlés jegyzőkönyve szerint a jelen lévő hitelezők előzetesen megállapodtak az NCHZ egyben – tehát működő vállalkozásként - történő eladásáról ajánlattételi eljárás keretében.

(40) A hitelezői választmány csődgondnoknak szóló utasítást tartalmazó, 2011. január 26-i határozatának közzététele ([41]) után bármely, biztosíték nélküli állami vagy magánhitelező jogosulttá vált megtámadni az utasítást a csődbíróság előtt azzal az indokkal, hogy az utasítás ellentétes a biztosíték nélküli hitelezők közös érdekével ([42]). Azonban egyik hitelező sem támadta meg az utasítást a csődbíróság előtt.

(41) Ugyanezt a csődgondnoknak szóló utasítást később a csődbíróság elé terjesztették, amely jóváhagyhatta az utasítást, vagy eldönthette, hogyan járjon el a csődgondnok ([43]). E bíróság esetleges határozata tehát tulajdonképpen hatályon kívül helyezte volna az illetékes szerv többi tagja által hozott határozatot.

(42) A csődtörvény ([44]) szerint abban az esetben, ha a csődbíróság az illetékes szerv tagja, a csődgondnok vagy az illetékes szerv más tagjai jóváhagyás céljából a bíróság elé terjesztik az utasítást, miután az illetékes szerv többi tagja kifejtette álláspontját az utasításról. A csődbíróság határozat („uznesenie") útján jóváhagyja az elé terjesztett utasítást, vagy eldönti, hogyan járjon el a csődgondnok. A bírósági határozat a csődgondnokra nézve kötelező erejű. A határozat meghozatalakor a csődbíróság figyelembe veszi az érintett hitelezők jogos érdekeit, valamint az általuk és az illetékes szerv más tagjai által tett nyilatkozatokat.

(43) Az NCHZ esetében a csődbíróság az illetékes szerv tagjaként eljárva 2011. február 17-i határozatával jóváhagyta a csődgondnoknak szóló utasítást ([45]). A bírósági határozat a csődgondnokra nézve kötelező erejűvé vált. A csődbíróság nyugtázta, hogy a hitelezői választmány egyhangúlag határozatot fogadott el, amelyben az NCHZ folyamatos működésének fenntartására utasította a csődgondnokot, és hogy minden érintett, biztosítékkal rendelkező hitelező ([46]) ugyanazt az utasítást adta a csődgondnoknak, mint a hitelezői választmány. A csődbíróság továbbá kifejtette, hogy az adott ügyben miért volt tagja az illetékes szervnek. Ennek az volt az oka, hogy a REDQUEST LIMITED nevű hitelező biztosított követelését a csődgondnok elutasította, a REDQUEST LIMITED pedig bírósághoz fordult a biztosított követelésének megállapításához. A csődbíróság indoklásából kiderül, hogy figyelembe vette az illetékes szerv (tehát az hitelezői választmány és a biztosítékkal rendelkező egyéni hitelezők) egyes tagjainak nyilatkozatait és azt a körülményt, hogy az illetékes szerv egyik tagja sem emelt kifogást a csődgondnok utasítása ellen. Indoklásában a csődbíróság hivatkozott az utasítására a csődgondnok által készített gazdasági elemzésre (lásd a (33)–(36) preambulumbekezdést), amelyben megállapítást nyert, hogy az NCHZ működésének megszüntetése lenne a hitelezők követeléseinek kielégítése szempontjából legkevésbé előnyös lehetőség, tekintettel a működés leállításának költségeire. A csődbíróság e körülményeket és az illetékes szerv tagjainak nyilatkozatait figyelembe véve arra a következtetésre jutott, hogy nincs ellentmondás vagy ellentét a javasolt utasítás és az érintett hitelezők jogos érdekei között. A csődbíróság indoklásából következik, hogy az utasítás jóváhagyásakor nem vizsgálta egyedileg az egyes hitelezők –nevezetesen a REDQUEST LIMITED – érdekeit. Erről a vállalatról kizárólag azzal összefüggésben esik szó a bírósági határozatban, hogy a csődbíróság a fentiekben leírtak szerint részt vesz az illetékes szervben.

([41]) A hitelezői választmány határozatát („uznesenie") a 2011. január 26-i gyűlés jegyzőkönyvével együtt 2011. február 15-én tették közzé a Kereskedelmi Közlönyben („Obchodný vestník").

([42]) A csődtörvény 38. szakaszának (7) bekezdése.

([43]) A csődtörvény 83. szakaszának (4) bekezdése.

([44]) A csődtörvény 83. szakaszának (4) bekezdése.

([45]) A 29K/43/2009-18279. sz. határozat („uznesenie").

([46]) A csődbíróság felsorolt a hat, biztosítékkal rendelkező hitelezőt, akik az illetékes szerv tagjai voltak (lásd még e határozat (21) preambulumbekezdését).

(44) Az NCHZ nem minden, csőd előtti (állami) hitelezője rendelkezett képviselettel az illetékes szervben (amelynek összetételét a (18)–(22) preambulumbekezdés ismerteti), amely döntést hozott az NCHZ működésének a második csődidőszakban való folytatásáról. Külön említést érdemel, hogy a Társadalombiztosító („Sociálna poisťovňa”) és az Általános Egészségbiztosító („Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s.”) is azon állami hitelezők közé tartozott, akik nem rendelkeztek képviselettel az illetékes szervben. Emiatt azoknak a hitelezőknek, amelyek azért nem rendelkeztek képviselettel az illetékes szervben, mert nem voltak sem a hitelezői választmány tagjai, sem csőd előtti, biztosítékkal rendelkező hitelezők, nem volt közvetlen befolyásuk az NCHZ működésének a második csődidőszakban való folytatására irányuló döntésre.

(45) Az NCHZ működésének a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény hatályvesztése utáni folytatása tehát a testületi szervként eljáró illetékes szerv azon határozatán alapul, amelyben az NCHZ folyamatos működésének fenntartására utasította a csődgondnokot, és amelyről a tagok (tehát a hitelezői választmány és a biztosítékkal rendelkező hitelezők) kifejtették az álláspontjukat a 2011. január 26-i közös gyűlésükön, az egyetlen másik tag (nevezetesen a csődbíróság) pedig 2011. február 17-i határozatával hagyta jóvá a csődgondnoknak adott utasítást. E határozat után az NCHZ megszakítás nélkül folytatta üzleti tevékenységét egészen addig, amíg 2012 júliusában működő vállalkozásként megvásárolta a Via Chem Slovakia.

3. AZ ÉRDEKELT FELEK ÉS SZLOVÁKIA ÉSZREVÉTELEI

3.1. Észrevételek az államnak való betudhatósággal kapcsolatban

(46) Az AlzChem Group AG (a továbbiakban: az AlzChem) előadta ([47]), hogy az NCHZ működésének folytatására irányuló döntés az államnak tudható be, mivel a biztosítékkal rendelkező hitelezőknek jogukban állt megvétózni az NCHZ további működését. Az AlzChem szerint ez a vétójog a csődtörvény rendszertani értelmezéséből fakad, kiemelve a rendelkezést, miszerint mindegyik, biztosítékkal rendelkező hitelező az illetékes szerv tagja. A biztosítékkal rendelkező hitelezők ezért nem tekinthetők testületi szervnek, amiből az AlzChem arra a következtetésre jutott, hogy mindegyik, biztosítékkal rendelkező hitelező egyénileg adhatott utasítást a csődgondnoknak a saját, különálló eszközeire vonatkozóan, és megvétózhatta az utasítás elfogadását. Az AlzChem azzal érvel, hogy mindegyik, biztosítékkal rendelkező hitelezőnek jóvá kellett hagynia a csődgondnoknak adott utasítást ahhoz, hogy ez az utasítás a csődgondnokra nézve kötelező erejű legyen. Ezenkívül az AlzChem az államnak való betudhatóságra is hivatkozik, mivel az NCHZ hitelezőinek határozatát a csődbíróság is megerősítette és kötelező erőre emelte. A nemzeti bíróságok közhatalmi jogosítványokat gyakorolnak, így a nemzeti bíróságok határozatai az államnak tudhatók be. Az AlzChem emellett a Bíróság ítélkezési gyakorlatára is hivatkozott, miszerint a nemzeti bíróságok határozatai állami támogatási intézkedések jogalapját képezhetik. Az AlzChem másodlagosan azért hivatkozik az államnak való betudhatóságra, mert a hitelezők egyhangúlag hozták meg a határozatot, amelyet aztán a csődbíróság megvizsgált és megerősített.

(47) A Fortischem tagadta az államnak való betudhatóságot ([48]), azt állítva, hogy a szlovák csődtörvény sem a hitelezői választmány tagjainak, sem a biztosítékkal rendelkező hitelezőknek nem biztosít vétójogot, így az NCHZ biztosítékkal rendelkező hitelezői nem vétózhatták meg az NCHZ működésének folytatására irányuló döntést. Másodszor a Fortischem előadta, hogy a csődbíróság szerepe ebben az ügyben mindössze arra korlátozódott, hogy megvizsgálja a csőd előtti hitelezők határozatának jogszerűségét és csődtörvénnyel való összeegyeztethetőségét. A Bíróság Pearle ([49]) és Doux Élevage üggyel ([50]) kapcsolatos ítélkezési gyakorlata alapján az államnak való betudhatóság kizárható, ha a közjogi szerv csak jóváhagyja és kötelező erőre emeli a piaci szereplők által hozott határozatokat. Ebben az ügyben a gazdasági elemzésből kiderült, hogy a vállalat működő vállalkozásként való eladása előnyösebb, mint a felszámolás, és a szavazati joggal rendelkező összes hitelező a vállalat működésének folytatása mellett szavazott. Következésképpen a Fortischem álláspontja szerint a csődbíróságnak minimális mérlegelési jogkörrel és szereppel rendelkezett, amely a csődjogi szabályok felügyeleteként foglalható össze.

(48) A Slovenská správcovská a reštrukturalizačná, k.s. (a továbbiakban: SRS) az NCHZ csődgondnokaként előadta ([51]), hogy az illetékes szerv egyik tagja sem rendelkezett vétójoggal. A csődgondnoknak szóló, kötelező erejű utasítás a hitelezők tényleges nyilatkozataitól függetlenül mindig bírósági határozat formájában valósult meg, tehát abban az esetben is, ha a hitelezők közös álláspontón voltak, és akkor is, ha eltérő véleményt képviseltek. Az SRS számára ez azt jelenti, hogy ténylegesen egyik hitelező (az illetékes szerv tagja) sem gyakorolhatott volna vétójogot a csődgondnoknak szóló utasítás felett.

([47]) Az AlzChem 2020. január 6-i beadványa.
([48]) A Fortischem 2019. december 19-i beadványa.
([49]) A C-345/02. sz., Pearle és társai ügyben hozott ítélet (HL C 228., 2004.9.11., 6. o.).
([50]) A C-677/11. sz., Doux Élevage SNC ügyben hozott ítélet (HL C 225., 2013.8.3., 21. o.).
([51]) Az SRS 2019. december 4-i beadványa, amelyben a 2013. augusztus 27-i beadványára hivatkozott.

(49) Következésképpen az SRS álláspontja szerint az NCHZ működésének folytatására irányuló döntést a csődbíróság hozta meg, és az NCHZ a csődbíróság kötelező erejű határozatának eredményeképpen működött tovább. Bírósági határozat hiányában az egyes hitelezők további cselekményei nem lettek volna hatással az NCHZ működésére. A bíróság köteles volt figyelembe venni az érintett hitelezők jogos érdekeit és ezzel kapcsolatos nyilatkozatait, amelyek alapján az egyik legfontosabb érdekük a követeléseik mielőbbi és lehető legnagyobb mértékű kielégítéséhez fűződött. A csődbíróságnak a hitelezők részéről felmerülő közös jogos érdek érvényesülésének vizsgálatban és követeléseik lehető legnagyobb mértékű kielégítésében van szerepe. Mindazonáltal az SRS kifejti, hogy az illetékes szerv a csődtörvény értelmében egységes szervet képez, még ha több tagból is áll.

(50) Szlovákia előadta ([52]), hogy a csődtörvény sem a hitelezői választmány tagjai, sem a biztosított hitelezők számára nem biztosít vétójogot. Amennyiben valamely, biztosítékkal rendelkező hitelező ellenzi a csődgondnoknak szóló utasításra tett javaslatot, és ezért ellene szavaz, akkor ez csak annak az egy hitelezőnek az álláspontja lenne, amit a csődbíróság a határozathozatal során figyelembe venne, de rá nézve nem lenne kötelező ereje. Azonban ennek az ügynek a tényállására tekintettel a bíróságnak nem volt oka elutasítani a javasolt utasítást. A csődbíróság szerepét illetően Szlovákia tisztázta, hogy a csődbíróság nem a hitelezők 2011. január 26-i határozatáról vagy annak érvényességéről határozott. A bíróság ehelyett az illetékes szerv tagjaként arról határozott, hogy jóváhagyja-e a javasolt, csődgondnoknak szóló utasítást, miután mérlegelte az illetékes szerv többi tagjának álláspontját és a csődgondnok gazdasági elemzésében megfogalmazott következtetéseket. Általában véve a bíróság fő szerepe a csődeljárásban, hogy felügyelje a csődgondnokot és az eljárás lefolytatását, és csak abban az esetben jár el az ügy uraként (*dominus litis*), ha a csődgondnok és a hitelezők között, illetve a hitelezők körében vita alakul ki.

3.2. **A gazdasági előnyre vonatkozó észrevételek**

(51) Az államnak való betudhatóság kérdése mellett Szlovákia és az érdekelt felek további észrevételeket nyújtottak be a gazdasági előnyről, különösen a hitelezői követelések második csődidőszakban történő halmozódásának kockázatáról, valamint a gazdasági elemzésnek és a vezetőségi prezentációnak a hitelezők 2011 januárjában hozott döntése szempontjából vett jelentőségéről.

(52) Az AlzChem előadta ([53]), hogy az NCHZ esetében a következő okokból nem teljesült a magánhitelező kritériuma: i. az érintett állami hitelezők nem a magánhitelezőkkel egyenrangúként jártak el, valamint ii. a gazdasági elemzésnek és a vezetőségi prezentációnak nem volt jelentősége a Szlovák Köztársaság által az NCHZ működésének folytatásával összefüggésben tanúsított magatartásának értékelése szempontjából.

(53) Először is, az AlzChem előadta, hogy a magánhitelezők többsége számára az egyetlen szempont az NCHZ eladásából származó bevétel maximalizálása, mivel nem állt fenn a követelések halmozódásának kockázata az NCHZ további működése során. Az AlzChem rámutatott arra, hogy a hitelezők – köztük a szlovák állam – a csődeljárás alatti működés során jelentős követeléseket halmoztak fel (a vállalat működésének folytatása következtében felmerülő társadalombiztosítási járulékok, adók stb.), ezért össze kellett volna vetni az NCHZ működésének folytatásából esetlegesen fakadó előnyöket (esetlegesen magasabb vételár) azzal a kockázattal, hogy a működés folytatása következtében nagyobb összegű kifizetetlen követelések keletkezhettek. Az AlzChem szerint a Novácka Energetika, a.s. magatartásával – amely az egyetlen olyan magánhitelező volt, amelynek követelései nőttek a csődeljárás során – észszerűen nem indokolható az összes állami hitelező magtartása, tekintettel arra, hogy az állami hitelezőkkel ellentétben a magánszereplők bármikor dönthettek volna úgy, hogy nem szállítanak a csődbe ment vállalatnak, ezzel korlátozva az újabb kifizetetlen követeléseknek való kitettségüket.

(54) Másodszor, az AlzChem előadta, hogy a gazdasági elemzés és a vezetőségi prezentáció a hitelezői választmányban tagsággal rendelkező hitelezők és a biztosítékkal rendelkező hitelezők számára készült, tehát azoknak, akikkel szemben tartozás állt fenn a csőd előtt, e dokumentumok pedig nem vették figyelembe azoknak a hitelezőknek az érdekeit, akiknek a követelései az NCHZ csődeljárás alatti működésével összefüggésben keletkeztek. Az AlzChem szerint a szlovák állam az első csődidőszak végéig 5,5 millió EUR összegű követelést, a második csődidőszak során pedig további 7,8 millió EUR összegű követelést halmozott fel.

([52]) Szlovákia 2020. február 14-i beadványa.
([53]) Az AlzChem 2020. január 6-i beadványa.

(55) A Fortischem álláspontja ([54]) a következő: i. az érintett állami hitelezők a magánhitelezőkkel egyenrangúként jártak el, valamint ii. a gazdasági elemzés és a vezetőségi prezentáció érvényes jogalapot szolgáltatott az állami hitelezők számára a döntésük meghozatalához a csődgondnoknak szóló utasítás jóváhagyásakor.

(56) Először is, a Fortischem elismerte, hogy két, biztosítékkal rendelkező állami hitelező (a Környezetvédelmi Alap és Nyitranovák város) követelései nőttek az NCHZ csődeljárás alatti működése során. A Fortischem arra is emlékeztetett, hogy a hitelezői választmány egy, biztosíték nélküli állami hitelezőből (a Nemzeti Vagyonkezelő Alap) és négy, biztosíték nélküli magánhitelezőből (INVEST-KREDIT, s.r.o., NCHZ Energetika, a.s., M-ENERGO, s.r.o. és DAK KIABA, s.r.o.) állt, és mindannyian a működés folytatása mellett szavaztak. A Fortischem álláspontja szerint a hitelezői választmányban tagsággal rendelkező magán- és állami hitelezők összehasonlíthatósága abból következik, hogy mindannyian csőd előtti, biztosíték nélküli hitelezők voltak. A hitelezői választmány tagjai jogi kötelezettségüknek megfelelően az összes, csőd előtti, biztosíték nélküli hitelező – tehát nem kizárólag a hitelezői választmány tagjai – érdekeit szem előtt tartva szavaztak.

(57) Ezenkívül a Fortischem megítélése szerint a trencséni járásbíróság abban az esetben is engedélyezte volna az NCHZ további működését, ha a Környezetvédelmi Alap és Nyitranovák város az NCHZ felszámolására szavazott volna. Az összes, csőd előtti, biztosított követelés értékének kevesebb mint 4 százalékát kitevő, csőd előtti követeléseket támasztó két, biztosítékkal rendelkező hitelező érdekeinek és a biztosíték nélküli hitelezőket képviselők érdekeinek vizsgálata alapján szinte lehetetlennek tekinthető, hogy a csőd előtti hitelezők érdekeit védhette volna olyan döntés, amely nem az NCHZ működésének folytatására irányult.

(58) Végezetül, a gazdasági elemzésnek a hitelezők 2011 januárjában hozott döntése szempontjából vett jelentőségét illetően a Fortischem előadta, hogy nem volt szükség konkrét előrejelzés megfogalmazására a második csődidőszakban esetlegesen felmerülő további költségekre vonatkozóan, mivel a gazdasági elemzésből egyértelműen kiderült, hogy a csőd előtti követelések közül egyiket sem nyert volna kielégítést az NCHZ felszámolása esetén. Mivel az NCHZ működő vállalkozásként történő eladása volt az egyetlen lehetőség a csőd előtti hitelezők kielégítésére, az összes, csőd utáni követelés maradéktalan kielégítését feltételezte. Ezért ehhez legalább implicit módon figyelembe kellett venni az összes, csőd utáni hitelező érdekeit (köztük a biztosítékkal rendelkező állami hitelezők csőd utáni követeléseit). Ezenkívül a Fortischem kifejtette, hogy a két, biztosítékkal rendelkező hitelező (Környezetvédelmi Alap és Nyitranovák város) csőd előtti követeléseinek sajátos jellege miatt nem volt jelentősége a számításnak, mivel a követelések esetleges növekedése nem volt összefüggésben az NCHZ tényleges működésével.

(59) Emellett a Fortischem azt állította, hogy a követelések második csődidőszak elején fennálló összegének a csőd előtti követelések összegével, valamint az első csődidőszakban teljesített időközi kifizetéseknek a csőd utáni követelésekkel való összevetése esetén megállapítást nyert volna, hogy a jelentős követelés kockázata elenyésző, ugyanakkor megvolt az esély a csőd előtti követelések legalább egy részének kielégítésére. Nevezetesen a Nyitranovák város által 2010 márciusában kivetett, 2010. évi ingatlanadó összege 523 793 EUR volt, és 2010 végén is csak mintegy 48 000 EUR-val nőtt az NCHZ adókötelezettsége. A Környezetvédelmi Alap követelései az első csődidőszakban 193 192 EUR-val nőttek, amely az eredeti, csőd előtti követelés 20 %-át tette ki.

(60) Az SRS emlékeztetett arra ([55]), hogy a csődbíróság a hatáskörének gyakorlása során az arányosság elvének alkalmazásával feloldja a hitelezők különféle jogos érdekei közötti ellentétet. Általában véve ez azt jelenti, hogy bizonyos hitelezőknek az adós működésének megszüntetéséhez fűződő esetleges érdekénél fontosabb a többi hitelezőnek a működés folytatásához fűződő közös érdeke, különösen akkor, ha az adós működésének folytatása esetén jogosan várható a követelések összességében véve nagyobb mértékű kielégítése. AZ NCHZ működésének folytatására, illetve az NCHZ felszámolásának és eszközei eladásának mértékére és formájára irányuló döntéseket az összes hitelezőknek a követeléseik lehető legnagyobb mértékű kielégítéséhez fűződő érdeke vezérelte.

(61) Az SRS álláspontja szerint az NCHZ működésének folytatására irányuló döntés valójában annak körültekintő vizsgálatán alapult, hogy az összes hitelező alapvető érdeke érvényesül-e a követeléseik lehető legnagyobb mértékű kielégítése érdekében. A vizsgálatot a csődeljárás keretében eljáró, független és pártaltan igazságügyi hatóság végezte az adott ügyre alkalmazva az általános csődjogi szabályokokat, indoklásául pedig a csődeljárás érdemén túlmenően egyrészt a nagyszámú hitelező jogai és érdekei közötti átfedések kezelésének szükségessége, másrészt pedig a rendelkezésre áll eszközök (közös vagyon) korlátozottsága szolgált.

([54]) A Fortischem 2019. december 19-i beadványa.

([55]) Az SRS 2019. december 4-i beadványa, amelyben a 2013. augusztus 27-i beadványára hivatkozott.

(62) A második pontot illetően az SRS előadta, hogy a csődgondnok abból a célból készítette az elemzést, hogy minősített ténybeli alapot biztosítson az illetékes szerv határozathozatalához és az első ajánlattételi eljárás elbírálásához. Az elemzés arra a következtetésre jutott, hogy csak a vállalat működő vállalkozásként történő eladásával lehet elidegeníteni a csődvagyont úgy, hogy legalább részben kielégítést nyerjenek a csődgondnoknál bejelentett követelések (a csőd előtti követelések). Más alternatívák nem tették volna lehetővé a csőd előtti követelések kielégítését, ráadásul további jelentős költségekkel jártak volna, amelyeket elsőbbségben kellett volna részesíteni. Ilyenek lettek volna például a csődvagyonnal szembeni követelések, amelyek végül szintén nem nyernének kielégítést. Következésképpen más alternatívák további kielégítetlen (csőd utáni) követeléseket eredményeznének a kielégítést szintén nem nyerő, csőd előtti követeléseken felül.

(63) Szlovákia ismételten előadta ([56]), hogy az állami hitelezők a magánhitelezői elvvel összhangban jártak el, mivel a hitelezői választmány egyes tagjai és a biztosítékkal rendelkező hitelezők – köztük állami és magánhitelezők egyaránt – azon az álláspontón voltak, hogy a csődgondnoknak az NCHZ működésének folytatására való utasítása esetén kétségtelenül nagyobb lenne a kielégítés mértéke. Szlovákia kifejtette, hogy a szlovák csődtörvény nem tesz kifejezetten különbséget a magán- és az állami hitelezők között, és a csődeljárással összefüggésben sem kezeli őket eltérő módon.

(64) Szlovákia emellett megkülönbözteti a csődeljárással érintett követelések eltérő fajtáit, és a következő két kategóriába sorolja őket: a csődbejelentés előtt keletkezett és a csődgondnoknál bejelentett követelések (a csőd előtti követelések), illetve a csődbejelentés után keletkezett követelések (a csőd utáni követelések). A csőd utáni követelések: i. a csődvagyonnal szembeni követelések („pohľadávky proti podstate") vagy ii. a vállalkozás működéséből eredő követelések („pohľadávky z prevádzkovania podniku").

(65) A csődvagyonnal szembeni követelések a csőddel érintett eszközök kezelésével és eladásával összefüggésben felmerülő követelések, például a csődgondnoki díj. E körbe tartoznak még adók, költségek, díjak, egészségügyi és társadalombiztosítási járulékok, munkabérek és egyéb személyzeti költségek, valamint a csődgondnoki díjazás. Amennyiben a csődgondnok működteti a vállalkozást, ezek a követelések a vállalkozás működéséből eredő követelésnek tekintendők. A csődvagyonnal szembeni követelések a felszámolásból származó bevételből nyernek kielégítést a csőd előtti követelések előtt.

(66) A vállalkozás működéséből eredő követelések a csődben lévő vállalkozás csődbejelentés utáni működtetésével összegfüggésben merülnek fel. A működésből eredő követelések a vállalkozás működéséből származó bevételekből nyernek kielégítést. Ha a működés megszűnése után a bevétel nem elegendő a vállalkozás működéséből eredő követelések kielégítésére, akkor a csődvagyonnal szembeni követelésekkel azonos módon, tehát a felszámolásból származó bevételből kell kielégíteni őket.

(67) A csőd utáni követelések (a csődvagyonnal szembeni és a működésből eredő követelések egyaránt) tehát egyaránt a csőd előtti követelések előtt nyernek kielégítést. Szlovákia szerint ezért a csőd utáni követeléseket a csőd előtti követelések kielégítése előtt maradéktalanul ki kell elégíteni a bevételi jegyzék alapján.

4. AZ INTEZKEDES ERTEKELESE

4.1. **Állami támogatás fennállása**

(68) Az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése szerint a belső piaccal összeegyeztethetetlen a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatás, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet. E feltételeknek együttesen kell teljesülniük. Amennyiben egyikük nem teljesül, a vizsgált intézkedés nem minősül az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak.

(69) Valamely intézkedés e rendelkezés szerinti állami támogatássá minősítése tehát szükségessé teszi a következő feltételek együttes teljesülését: i. az intézkedésnek az államnak betudhatónak kell lennie és azt állami forrásokból kell finanszírozni; ii. előnyhöz kell juttatnia a kedvezményezettet; iii. az előnynek szelektívnek kell lennie; és iv. az intézkedésnek torzítania kell a versenyt, vagy a verseny torzításával kell fenyegetnie, és alkalmasnak kell lennie arra, hogy befolyásolja a tagállamok közötti kereskedelmet.

([56]) Szlovákia 2020. február 14-i beadványa.

(70) Ennek az ügynek a körülményeire tekintettel az értékelést elegendő az államnak való betudhatóság és a gazdasági előny feltételének értékelésére korlátozni, mivel e két elem egyikének hiányában az intézkedés nem minősül állami támogatásnak, így nem szükséges értékelni, hogy az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdésben felsorolt többi feltétel teljesül-e.

4.2. **Az államnak való betudhatóság**

(71) A (23)–(45) preambulumbekezdésben leírtak szerint, miután a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény 2010. december 31-től nem vonatkozott az NCHZ-re, a csődgondnok jogilag nem volt többé köteles fenntartani a vállalat folyamatos működését. Amint a csődben lévő NCHZ működési költségei meghaladták a működésből származó bevételeit, a csődgondnok a csődtörvényben foglaltaknak megfelelően tájékoztatta az illetékes szervet (az összetételéről lásd a (18)–(22) preambulumbekezdést) erről a körülményről, és jóváhagyás céljából utasítást terjesztett az illetékes szerv elé arra vonatkozóan, hogy a csődgondnok tartsa fenn az NCHZ folyamatos működését.

(72) 2011. január 26-án, a hitelezői választmány és a biztosítékkal rendelkező hitelezők közös gyűlésén a hitelezői választmányban tagsággal rendelkező összes – magán- és állami – hitelező jóváhagyta a csődgondnoknak az NCHZ folyamatos működésének fenntartására adott utasítást, és a gyűlésen jelen lévő összes, biztosítékkal rendelkező – magán- és állami – hitelező is ennek az utasításnak a jóváhagyása mellett foglalt állást (lásd a (38) preambulumbekezdést). A 2011. január 26-i gyűlés Bizottság által ellenőrzött jegyzőkönyve alátámasztja, hogy a biztosítékkal rendelkező hitelezők egyénileg képviselték az álláspontjukat ezen a gyűlésen. A törvény szerint ugyan csak a hitelezői választmány többségének támogatására volt szükség a javaslat elfogadásához, bizonyítást nyert, hogy egyik tag sem utasította el a csődgondnoknak szóló utasítást. A biztosítékkal rendelkező hitelezők közül sem szólalt fel senki az utasítás jóváhagyása ellen. Így megállapítást nyert, hogy az illetékes szervben képviselt hitelezők határozata egyhangú volt.

(73) A (20) preambulumbekezdésben leírtak szerint nem volt megállapítható, hogy a hitelezői választmányban tagsággal rendelkező magánhitelezők az INVEST–KREDIT, s.r.o. kivételével tőkekapcsolatban álltak volna az NCHZ tulajdonosával.

(74) Továbbá megállapítást nyert, hogy egyik, biztosíték nélküli (magán- vagy állami) hitelező sem támadta meg a hitelezői választmányi NCHZ működésének folytatására irányuló döntését a csődbíróság előtt (lásd a (40) preambulumbekezdést), noha jogában állt.

(75) A csődbíróság az illetékes szerv tagjaként eljárva 2011. február 17-i határozatával érdemi módosítás nélkül ([57]) jóváhagyta ezt a csődgondnoknak szóló utasítást, amely így a csődtörvény 83. szakaszának (4) bekezdése szerint kötelező erejűvé vált a csőgondnok számára.

(76) Az NCHZ működésének a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény hatályvesztését követő folytatása tehát a hitelezői választmányból (főként magánvállalatok), a biztosítékkal rendelkező hitelezőkből (főként közjogi szerveztek) és a csődbíróságból álló illetékes szerv határozatán alapult.

(77) Következésképpen a hitelezői választmány és a biztosítékkal rendelkező hitelezők 2011. január 26-i álláspontja (a csődbíróság 2011. január 26-i közreműködése nélkül) és a csődbíróság 2011. február 17-i határozata egyaránt jelentőséggel bírt a csődgondnoknak szóló utasítás jóváhagyása szempontjából. Nevezetesen együtt képezték az illetékes szerv azon határozatát, amelyben testületileg arra utasította a csődgondnokot, hogy tartsa fenn az NCHZ folyamatos működését.

(78) A Bizottság megítélése szerint a testületi szervként eljáró (a csődbíróságot is magában foglaló) illetékes szerv határozott a csődgondnok NCHZ folyamatos működésének fenntartására való utasításáról, ellentétben azzal az állásponttal, hogy a határozat kizárólag a trencséni járásbíróság határozatából fakadt (az SRS és az AlzChem szerint), vagy hogy az utasítás a hitelezők határozatán alapult (a Fortischem szerint). A csődbíróság jogerős határozata egyszerűen 2011. február 17-én született, miután az illetékes szerv más tagjai a csődtörvényben előírt eljárást követően kifejtették álláspontjukat az utasításról (lásd a (42) preambulumbekezdést), de tekintettel az ügy azon konkrét körülményeire, hogy az illetékes szerv minden más tagja jóváhagyta a csődgondnoknak szóló utasítást, a csődbíróságnak nem volt oka a javasolt utasítás elfogadásának megtagadására.

([57]) A Bizottság megvizsgálta a 2011. február 17-i bírósági határozatot, és megállapította, hogy az egyetlen módosítás nem érintette a határozat érdemét, és egy bizonyos jogi rendelkezésre való hivatkozás helyesbítéséhez kapcsolódott.

(79) A bizonyos hitelezők vétójogának meglétével kapcsolatosan a hivatalos vizsgálati eljárás feltárta, hogy a csődtörvény értelmében sem a hitelezői választmány tagjainak, sem a biztosítékkal rendelkező hitelezőknek nincs vétójoguk. Az AlzChem vétójog meglétére utaló állításai megalapozatlannak bizonyultak, mivel a vétójog meglétét alátámasztó bizonyíték nem érkezett. Éppen ellenkezőleg, a többi érdekelt fél beadványaiból az derült ki, hogy egyetlen, biztosítékkal rendelkező – magán- vagy állami – hitelező sem tagadta meg egyénileg a csődgondnok utasítását.

(80) A csődtörvény 83. szakaszának (4) bekezdése szerint a csődgondnokra nézve kötelező erejű a bírósági határozat (lásd a (42) preambulumbekezdést). Tehát abban az esetben, ha a csődbíróság az illetékes szerv tagja, kizárólag a csődbíróság határozata kötelező erejű a csődgondnokra nézve, a hitelezők (vagy a hitelezői választmány vagy a biztosítékkal rendelkező hitelezők) csődgondnoknak szóló utasításról hozott határozata nem. Ezenkívül a bíróságot a határozat meghozatalakor nem köti az egyes, biztosítékkal rendelkező hitelezők eltérő álláspontja, és azokat nem köteles figyelembe venni, így ilyen eltérő álláspontok felmerülése esetén is jóváhagyhatja az elé terjesztett utasítást, feltéve, hogy az utasítás az érintett hitelezők jogos érdekeit szolgálja ((42) preambulumbekezdés). Következésképpen, még ha egy vagy több, biztosítékkal rendelkező hitelező a csődgondnoknak adott utasítás javasolt szöveggel történő elfogadása ellen is foglalt volna állást, ebből nem következne magától értetődően, hogy ez az utasítás nem hagyható jóvá. Ennek eredményeképpen az egyes, biztosítékkal rendelkező hitelezők nem „vétózhatták” meg az utasítást elfogadását abban az értelemben, hogy a javaslat elfogadásának elutasításával megtagadja az utasítást.

(81) Különösen az nem nyert megerősítést, hogy biztosítékkal rendelkező hitelezők vétójoga nem származhat abból, hogy az összes, biztosítékkal rendelkező hitelező részt vett a határozathozatalban. Mindegyik, csőd előtti, biztosítékkal rendelkező hitelezőnek jogában állt kifejteni álláspontját, és részt venni a határozathozatalban, ebből azonban erre vonatkozó rendelkezés hiányában nem következhet, hogy vétójoggal rendelkezett. A választott testületi szervként (lásd a (18) és a (20) preambulumbekezdést) működő hitelezői választmánnyal ellentétben a biztosítékkal rendelkező hitelezőket valóban nem képviselte testületi szerv, hanem mindegyik, biztosítékkal rendelkező hitelező mindegyik különálló csődvagyon tekintetében saját jogán vett részt az illetékes szervben (lásd a (21) preambulumbekezdést). Azonban az AlzChem által előadottakkal (lásd a (46) preambulumbekezdést) ellentétben abból, hogy mindegyik, biztosítékkal rendelkező hitelező tagja volt az illetékes szervnek, nem következik magától értetődően az, hogy megakadályozhatták az illetékes szerv határozathozatalát. Más szóval a biztosítékkal rendelkező hitelezők vétójogai nem származhatnak abból, hogy mindannyian tagjai voltak az illetékes szervnek.

(82) Ezenkívül a Bizottság ellenőrizte az AlzChem azon állítását, miszerint a biztosítékkal rendelkező hitelezők vétójoga levezethető a csődtörvényből annak rendszertani értelmezése alapján. A csődtörvény azon szakaszai, amelyekre az AlzChem az állításának alátámasztása céljából hivatkozott, a biztosítékkal rendelkezők hitelezőket a csődeljárásban megillető jogokról szólnak. Ennélfogva nem rendelkeznek a vétójogról.

(83) Valójában a hitelezői választmányban hozott határozatokat szavazattöbbséggel fogadták el, a biztosítékkal rendelkező hitelezők pedig egyénileg kifejthették az álláspontjukat, ugyanakkor vétójoguk nem volt. Ezért annak ellenére, hogy lehetőség volt az NCHZ további működésének elutasítására (a hitelezői választmány tagjai számára), illetve az utasítás elfogadása elleni állásfoglalásra (a biztosítékkal rendelkező hitelezők számára), egyik állami szervezet sem érvényesíthette volna az adósság további felhalmozásának megállításához fűződő érdekét, amennyiben létezett ilyen érdek.

(84) Következésképpen sem az állami, sem a magánhitelezők nem voltak olyan helyzetben, hogy megvétózzák az NCHZ működését a második csődidőszakban. Az NCHZ működésének folytatására irányuló döntést a testületi szervként eljáró illetékes szerv hozta, és egyetlen magán- vagy állami hitelező sem akadályozhatta volna meg az illetékes szerv tagjaként az NCHZ működésének folytatására irányuló döntést.

(85) Összegezve tehát az AlzChem azon érvét is el kell utasítani, miszerint az NCHZ működésének folytatására irányuló döntés azért tudható be Szlovákiának, mert a négy állami tulajdonú, biztosítékkal rendelkező hitelező úgy döntött, hogy nem gyakorolja a vétójogát.

(86) Szintén felmerült, hogy az NCHZ működésének folytatására irányuló döntés azért tudható be Szlovákiának, mert a trencséni járásbíróság 2011 februárjában megerősítette és kötelező erőre emelte. Ugyan elvben nem zárható ki, hogy valamely intézkedés nemzeti bíróság határozata következtében az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése értelmében az államnak betudható határozatnak legyen tekinthető ([58]), a csődbíróság ebben az ügyben való közreműködése a (88)–(92) preambulumbekezdésben ismertetett sajátosságai miatt különbözik azoktól az ügyektől, amelyekben az államnak való betudhatóság nemzeti bíróság határozata alapján nyert megállapítást.

(87) A hivatalos vizsgálati eljárás feltárta, hogy csődbíróság 2011 februárjában az illetékes szerv tagjaként a csődtörvényben egyértelműen meghatározott szerepkörben járt el. A Bizottság így megvizsgálta, milyen szerepkört tölt be a csődbíróság, amikor a csődtörvény 83. szakaszának (4) bekezdése szerint az illetékes szerv tagjaként jár el.

(88) A csődbíróság egyedi helyzetben volt annak a testületi szervnek a tagjaként, amely az NCHZ működésének folytatásáról döntött. Nem a bíróság szokásos minőségében, vagyis olyan döntéshozó szervként jár el, amelyhez a felek mérvadó határozat hozatala céljából fordulhatnak. Ehelyett az volt a szerepe, hogy meggyőződjön arról, hogy a csődgondnoknak szóló utasítás megfelel az érintett hitelezők álláspontjának és jogos érdekeinek (lásd a (42) és (43) preambulumbekezdést). Ez összhangban van a csődbíróság csődeljárásban betöltött általános szerepével, miszerint úgy kell eljárnia, hogy a hitelezők követelései a lehető legnagyobb mértékű kielégítést nyerjenek (lásd a (19) preambulumbekezdést).

(89) A (42) preambulumbekezdésben leírtak szerint, ha a csődgondnoknak szóló utasítást jóváhagyás céljából a csődbíróság elé terjesztik, a csődbíróság határozattal jóváhagyhatja az utasítást, vagy eldöntheti, hogyan járjon el a csődgondnok. Ugyanez a szakasz rögzíti, hogy a csődbíróság a határozata meghozatalakor figyelembe veszi az érintett hitelezők jogos érdekeit, valamint az általuk és az illetékes szerv más tagjai által tett nyilatkozatokat.

(90) A (43) preambulumbekezdésben foglaltak szerint a csődbíróság az érintett hitelezők jogos érdekeire, valamint az általuk és az illetékes szerv más tagjai által tett nyilatkozatokra figyelemmel megvizsgálta a csődgondnoknak szóló utasításra tett javaslatot. A csődbíróság tehát figyelembe vette a hitelezői választmány és az összes, biztosítékkal rendelkező egyéni hitelező (köztük minden, biztosítékkal rendelkező állami hitelező) nyilatkozatait, valamint annak a gazdasági elemzésnek a tartalmát, amely arra a megállapításra jutott, hogy az NCHZ működésének megszüntetése tűnt a legkevésbé kedvező lehetőségnek a csődeljárással érintett hitelezők követeléseinek kielégítése szempontjából, figyelembe véve a működés megszüntetésével járó költségeket.

(91) Igaz ugyan, hogy a bírósági határozat kötelező erejűvé tette az utasítást a csődgondnok számára, de az ügy konkrét körülményeire tekintettel a csődbíróságnak nem volt oka a javasolt utasítás elfogadásának megtagadására. Olyan helyzetben, amikor az összes hitelező – akiknek a többsége magánhitelező – kifejezetten úgy dönt, hogy a gazdasági érdeke az, hogy lehetővé tegye a csődben lévő vállalkozás működésének folytatását, e döntés nem tudható be az államnak pusztán azért, mert a csődbíróság később jóváhagyta és kötelező erőre emelte.

(92) A csődbíróság határozata arra utal, hogy az NCHZ működésének folytatására irányuló döntés szolgálta a legjobban a hitelezők érdekeit. Ezzel összefüggésben a bizottság egyetértett az illetékes szerv összes többi – biztosítékkal rendelkező és biztosíték nélküli állami és magánhitelező – tagjának álláspontjával és a csődgondnok által benyújtott javaslattal. Egyik említett szereplő sem fejezett ki eltérő álláspontot, amely az NCHZ működésének megszüntetésére irányult volna. Az ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése „a tagállamok azon döntéseire vonatkozik, amelyekkel ez utóbbiak saját gazdasági és szociális céljaik megvalósítására törekedve egyoldalú és önálló döntéssel forrásokat bocsátanak a vállalkozások vagy más jogalanyok rendelkezésére, vagy olyan előnyöket biztosítanak számukra, amelyek elősegítik az elérni kívánt gazdasági vagy szociális célok megvalósítását.” ([59]) E tekintetben ebben az ügyben nem volt arra utaló jel, hogy a csődbíróság az érintett hitelezők érdekeitől eltérő érdekeket szem előtt tartva, és nem a hitelezők és a csődgondnok által gazdaságilag leginkább észszerűnek tartott megoldással összhangban járt volna el.

([58]) E tekintetben lásd a C-590/14. P. sz., DEI és Bizottság kontra Alouminion tis Ellados ügyben 2016. október 26-án hozott ítélet (ECLI:EU:C:2016:797) 59., 77. és 81. pontját, valamint a T-15/14. sz., Simet kontra Bizottság ügyben 2016. március 3-án hozott ítélet (ECLI:EU:T:2016:124) 38., 44. és 45. pontját.

([59]) A Bíróság 1980. március 27-i ítélete, Amministrazione delle finanze dello Stato kontra Denkavit italiana, 61/79, ECLI:EU:C:1980:100, 31. pont, valamint a Törvényszék 2006. április 5-i ítélete, Deutsche Bahn kontra Bizottság, T-351/02, ECLI:EU:T:2006:104, 100. pont.

(93) Következésképpen az illetékes szerv (amelynek a csődbíróság is a tagja volt) által az NCHZ működésének a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény hatályvesztését követő folytatására irányuló döntés nem az államnak tudható be, tekintettel az állami hitelezők vétójogának hiányára és a csődbíróság sajátos szerepére.

(94) Ezenkívül nincs arra utaló jel, hogy az állam megkísérelte volna befolyásolni a magánhitelezők döntését. Amint azt a Törvényszék is megerősítette ([60]), nem nyert bizonyítást, hogy az NCHZ 2011 januárja előtt is politikai támogatásban részesült, és az érintett hitelezők ilyen támogatást feltételeztek volna. Kiemelendő az a következtetés, miszerint az, hogy a 2011 januárjában hivatalba lépett új szlovák kormány nem helyezte hatályon kívül a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvényt, nem értelmezhető úgy, hogy politikailag támogatta az NCHZ-t. Emellett, noha a vállalat 2009 és 2010 között (a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvénynek köszönhetően), majd 2013-ban is politikai támogatást élvezett, ez nem jelenti azt, hogy 2011 januárjában is politikai támogatásban részesült.

(95) Ebben az ügyben a Bizottság által megvizsgált, 2011. február 17-i csődbírósági határozatból következik (lásd a (43) preambulumbekezdést), hogy a csődbíróság a következő okokból hagyta jóvá a csődgondnoknak szóló utasítást: i. a hitelezői választmány egyhangúlag és ellenvetés nélkül fogadott el határozatot, amelyben az NCHZ folyamatos működésének fenntartására utasította a csődgondnokot, és minden a hat, biztosítékkal rendelkező hitelező ugyanezen utasítás mellett foglalt állást; ii. a gazdasági elemzésben (lásd a (29) preambulumbekezdést) megállapítást nyert, hogy az NCHZ működésének megszüntetése lenne a hitelezők követeléseinek kielégítése szempontjából legkevésbé előnyös lehetőség, tekintettel a működés leállításának költségeire; valamint iii. nincs ellentmondás vagy ellentét a javasolt utasítás és az érintett hitelezők jogos érdekei között. A csődbíróság ezért megvizsgálta, hogy az utasítás összhangban volt-e az összes érintett hitelező jogos érdekeivel, anélkül, hogy mindegyik hitelező egyedi helyzetével külön foglalkozott volna, vagy a REDQUEST LIMITED elutasított követelésére gyakorolt hatást felmérte volna.

(96) A csődtörvény szerint a csődbíróságnak elvben lehetősége volt elutasítani a csődgondnoknak szóló utasításra tett javaslatot. Nevezetesen az érintett hitelezők egyedi ténybeli helyzetétől és jogos érdekeitől, valamint az általuk és az illetékes szerv más tagjai által tett nyilatkozatoktól függően a csődbíróságnak elvileg megvolt a lehetősége arra, hogy ne hagyja jóvá az utasítást, hanem maga döntsön arról, hogyan járjon el a csődgondnok. Ugyanakkor olyan helyzetben, amikor az illetékes szervben képviselt összes hitelező úgy ítélte meg, hogy gazdasági érdekeit az szolgálja legjobban, ha engedélyezi az NCHZ működésének folytatását, és emellett állást foglalt, ráadásul a csődgondnok is ugyanezt az álláspontot fogalmazta meg, nem szól a döntés államnak való betudhatósága mellett az, hogy a bíróság azonos véleményen volt, csak azért, mert a csődbíróság határozata kötelező erejű. Ebben az ügyben elegendő bizonyíték – többek között az összes többi érintett szereplő kedvező véleménye – támasztja alá, hogy a hitelezők szerint az NCHZ működésének folytatása szolgálta a legjobban az érdekeiket, és nyilvánvaló, hogy a csődbíróság a szerepkörének ellátása során köteles volt az NCHZ hitelezőinek az érdekében eljárni. Ezzel szemben semmi nem utal arra, hogy a csődbíróság a szlovák állam bármilyen célkitűzését kívánta volna elérni a határozata elfogadásával.

(97) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy az illetékes szerv által az NCHZ második csődidőszakában hozott döntése nem tekinthető az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése értelmében az államnak betudható döntésnek. Még ha az állami támogatás megállapításához együttesen teljesítendő feltételek egyike nem is teljesül, a Bizottság az alábbiakban leírtak szerint akkor is ellenőrizte, hogy a szóban forgó intézkedés olyan gazdasági előnnyel járt az NCHZ számára, amelyhez egyébként piaci feltételek mellett nem jutott volna hozzá.

4.3. **Gazdasági előny**

(98) Általában véve a közjogi szervek (köztük a közvállalkozások) által végrehajtott gazdasági ügyletek nem biztosítanak előnyt a másik fél számára, és ezért nem minősülnek támogatásnak, amennyiben azokra rendes piaci körülmények között kerül sor ([61]).

([60]) Lásd: a Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 129–130., 134. és 142. pont.

([61]) Lásd az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. cikkének (1) bekezdésében említett állami támogatás fogalmáról szóló bizottsági közlemény (2016/C 262/01; a továbbiakban: az állami támogatás fogalmáról szóló bizottsági közlemény; HL C 262., 2016.7.19., 1. o.) 74. pontját.

(99) Annak meghatározásához, az ügyletre rendes piaci körülmények között került sor, a közjogi szerv magatartását össze kell vetni egy ugyanolyan helyzetben lévő feltételezett piacgazdasági magánszereplőével (az úgynevezett piacgazdasági szereplő teszt). Az uniós bíróságok különböző jellegű gazdasági ügyletekre külön tesztet dolgoztak ki. Közülük kiemelendő a „magánhitelező kritériuma", amely tartozást érintő ügyleteknél alkalmazandó ([62]), és a „piacgazdasági befektető elve", amely a gazdasági előny meglétének feltárására szolgál állami részesedésszerzés esetén ([63]).

(100) Mivel állami hitelezők is részt vette az NCHZ tevékenységeinek folytatásával kapcsolatos döntés meghozatalában, de az államnak nem volt részesedése a vállalatban, ezért a bizottsági értékelés ebben az ügyben egy feltételezett körültekintő magánhitelező szempontjából vizsgálja az ügyletet ([64]).

(101) A Bizottság ellenőrizte a csődgondnok által készített gazdasági elemzést, amely a döntés meghozatalakor a hitelezők és a csődbíróság rendelkezésére állt, és amelyet lehetőségük volt megvizsgálni (lásd a (33)–(36) preambulumbekezdést). Az elemzés az NCHZ hitelezői számára több lehetséges forgatókönyvet is felvázolt, és összevetette a költségeket és a bevételeket. Az elemzés különösen azt emeli ki, hogy az NCHZ működésének beszüntetése jelentős, több mint 48 millió EUR-nak megfelelő költségekkel járt. A költségek nagy része a vegyianyaggyártó üzemek bezárásához és környezetvédelmi ártalmatlanításhoz kapcsolódott (körülbelül 37,3 millió EUR), valamint személyzeti jellegű volt (az összes jogi kötelezettség teljesítése esetén 10,5 millió EUR). Ugyanakkor az egyes eszközök eladásából várható bevétel 47–52 millió EUR között alakult (a berendezések szétszerelésével és elszállításával kapcsolatos egyéb költségek figyelembevétele nélkül).

(102) Mivel a csődeljárás alatt történő működéskor keletkezett, fennálló köz- és magántartozások (amelyek 2010. december közepén, az első csődidőszak vége felé mintegy 16 millió EUR-t tettek ki) elsőbbséget élveztek, következésképpen egyetlen, csőd előtti követelés sem nyerhetett volna kielégítést, ha az NCHZ működése nem folytatódik. Az elemzés szerint a vállalat működő vállalkozásként történő eladásával valószínűleg nagyobb mértékű kielégítést nyertek a csőd előtti követelések, mint az NCHZ működésének megszűnése esetén, amely jelentős többletköltségekkel járt volna az NCHZ működésének leállításával összefüggésben, az újraindítás pedig nehézkes – vagy talán lehetetlen – lett volna, mivel a működés megszűnése esetén egyes műszaki berendezések helyrehozhatatlanul károsodtak volna (lásd a (34) és a (36) preambulumbekezdést).

(103) Az elemzés azt is értékelte, mennyire érdeklődnek harmadik felek az NCHZ eladására irányuló ajánlattételi eljárás (ok)ban való részvétel iránt. Az első ajánlattételi eljárásban a hét érdeklődő közül mindössze egy vállalat (M-ENERGO, s.r.o.) tett 2 millió EUR összegű ajánlatot. A csődgondnok szerint nem volt egyértelmű, hogy a második ajánlattételi eljárás több érdeklődőt vonzana. Összességében véve az elemzés arra a következtetésre jutott, hogy a hitelezők érdekét szolgálja, ha az NCHZ folytatja a működését, és működő vállalkozásként adják el.

(104) A Bizottság továbbá megvizsgálta az NCHZ vezetősége által készített prezentáció tartalmát (lásd a (29) és azt követő preambulumbekezdéseket), amely a döntés meghozatalakor a hitelezők és a csődbíróság számára is rendelkezésére állt. A prezentáció szerint a működés megszűnése esetén a társaság eszközeinek várható reálértéke csupán 15,5 millió EUR-t tett volna ki, így a hitelezők számára az NCHZ működésének beszüntetése kevésbé volt vonzó. Ezenkívül a prezentációban az szerepelt, hogy a vállalat bizonyos szerkezetátalakítási intézkedések meghozatala (például létszámleépítés) esetén sikeresen eladható lenne. Összességében véve a prezentáció arra a következtetésre jutott, hogy a hitelezők úgy járnának a legjobban, ha az NCHZ-t működő vállalkozásként adnák el.

([62]) A Bíróság 2007. november 22-i ítélete, Spanyolország kontra Bizottság, C-525/04. P, ECLI:EU:C:2007:698 59–60. pont; a Bíróság 2013. január 24-i ítélete, Frucona kontra Bizottság, C-73/11. P, ECLI:EU:C:2013:32, 72. pont; a Bíróság 1999. június 29-i ítélete, DMTransport, C-256/97, ECLI:EU:C:1999:332, 30. pont.

([63]) Lásd például: a Bíróság 1990. március 21-i ítélete, Belgium kontra Bizottság („Tubemeuse"), C-142/87, ECLI:EU:C:1990:125, 29. pont; a Bíróság 1991. március 21-i ítélete, Olaszország kontra Bizottság (ALFA Romeo), C-305/89, ECLI:EU:C:1991:142, 18–19. pont; a Bíróság 1998. április 30-i ítélete, Cityflyer Express kontra Bizottság, T-16/96, ECLI:EU:T:1998:78, 51. pont; a Törvényszék 1999. január 21-i hozott ítélete, Neue Maxhütte Stahlwerke és Lech-Stahlwerke kontra Bizottság, T-129/95., T-2/96. és T-97/96. sz. egyesített ügyek, ECLI:EU:T:1999:7, 104. pont; a Törvényszék 2003. március 6-i ítélete, Westdeutsche Landesbank Girozentrale és Land Nordrhein-Westfalen kontra Bizottság, T-228/99. és T-233/99. sz., egyesített ügyek, ECLI:EU:T:2003:57, 208. pont.

([64]) A Bíróság 2017. szeptember 20-i ítélete, Bizottság kontra Frucona Košice, C-300/16, ECLI:EU:C:2017:706, 28. pont.

(105) A fenti dokumentumok alapján a működés folytatására irányuló javaslatot minden olyan, biztosítékkal rendelkező és biztosíték nélküli állami és magánhitelező egyaránt elfogadta, amely az illetékes szerv tagja.

(106) A fentiekre tekintettel a Bizottság úgy véli, hogy a gazdasági elemzést a vezetőségi prezentációval együtt megfelelően figyelembe vették, és ezek a dokumentumok érvényes jogalapot szolgáltattak a hitelezők és a csődbíróság határozathozatalához.

4.3.1. *Közös szempontok*

(107) Az 1. táblázatból (lásd a (24) preambulumbekezdést) kiderül, hogy a legnagyobb, csőd utáni követeléseket a Társadalombiztosító („Sociálna poisťovňa") és az Általános Egészségbiztosító („Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s.") támasztotta. A (44) preambulumbekezdésben leírtak szerint ezek a szervezetek nem voltak az NCHZ működésének folytatásáról döntő illetékes szerv tagjai. Ezért nem volt lehetőségük arra, hogy közvetlenül befolyásolják a döntéshozatali folyamatot, így nem tudták megakadályozni az NCHZ működésének folytatását.

(108) A részletes vizsgálat továbbá kimutatta, hogy az illetékes szervben részt vevő négy, biztosítékkal rendelkező állami hitelező (lásd a (21) preambulumbekezdést) közül csupán két állami hitelezőt, nevezetesen a Környezetvédelmi Alapot és Nyitranovák várost érintette közvetlenül az a veszély, hogy az NCHZ velük szemben fennálló tartozása a vállalat folyamatos működése során tovább halmozódik. Konkrétan megállapítást nyert, hogy a Szlovák Garancia- és Fejlesztési Bank és a Nemzeti Vagyonkezelő Alap esetében nem állt fel annak a kockázata, hogy növekednek az NCHZ folyamatos működéséből eredő követeléseik, mivel a csődidőszak során nem volt élő kereskedelmi kapcsolatuk az NCHZ-vel.

(109) Ezzel összefüggésben a Törvényszék kimondta, hogy az eredeti határozatból nem derült ki, hogy „a gazdasági elemzés felvetette a hitelezői követelések esetleges növekedésének kérdését abban az esetben, ha az NCHZ működése folytatódik a második csődidőszakban" ([65]). Tehát nem volt nyilvánvaló, hogyan kapcsolódott a gazdasági elemzés magánhitelező kritériumára tekintettel elvégzett bizottsági ellenőrzése az eredeti határozat (110) preambulumbekezdésében foglaltakhoz, amely annak veszélyét értékelte, hogy a folyamatos működés során további követelések halmozódnak fel az állami hitelezők részéről az NCHZ-vel szemben ([66]). Következésképpen tehát a gazdasági elemzést – és ezáltal a vezetőségi prezentációt is – a magánhitelező kritériumára és a hitelezők döntésének észszerűségére tekintettel kell ellenőrizni, mivel ők tudták, hogy követeléseik összege növekszik majd.

(110) A Törvényszék azt is kimondta, hogy a követelések növekedésének kockázatát a megfelelő időszakra vonatkozóan kell értékelni, ez pedig az az időszak, amely során az intézkedéseket meghozták, emellett el kell kerülni mindennemű későbbi helyzetre alapozott értékelést ([67]). Konkrétabban fogalmazva a Törvényszék szerint „nem derült ki a vitatott határozatból, hogy elemezték volna, milyen mértékű volt a keletkezett követelések növekedésének kockázata a hitelezők 2011. január 26-i gyűlésen született döntés meghozatalának időpontjában" ([68]).

(111) A két állami hitelező, amelynél felmerül a követelések növekedésének kockázata, a Környezetvédelmi Alap és Nyitranovák város volt (lásd a (24) preambulumbekezdést). Azonban a második csődidőszak során felmerült újabb követelések nagyrészt nem az NCHZ második csődidőszakban folytatott tevékenységéhez, hanem az első csődidőszakbeli működéséhez kapcsolódtak közvetlenül (lásd a (130) és azt követő, valamint a (141) és azt követő preambulumbekezdéseket). Ezenkívül a döntés meghozatalakor Nyitranovák városnak és a Környezetvédelmi Alapnak számítania kellett újabb követelések felhalmozódására. Ezek adó- és díjjellegű követelések voltak, így összegüket könnyen meg lehetett volna becsülni, hiszen évente ismétlődő módon kellett fizetni őket. Ezért az NCHZ működésének folytatására irányuló döntés 2011. január 26-i meghozatalának időpontjában ezeknek a hitelezőknek tisztában kellett lenniük az NCHZ-vel szembeni követeléseik növekedésének kockázatával.

([65]) Lásd: a Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 216–217. pont.
([66]) Lásd: a Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 216–217. pont.
([67]) Lásd: a Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 218. pont.
([68]) Lásd: a Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 221. pont. A vitatott határozat e határozat alkalmazásában az eredeti határozat.

Kiemelendő, hogy a kockázat mértékét meghatározhatták volna a vezetőségi prezentáció alapján, amely Nyitranovák város és az állam bevételének csökkenésére vonatkozó becslést tartalmazott az NCHZ működésének megszűnése esetére (lásd a (32) preambulumbekezdést), és amelyből megállapítható volt, milyen újabb követelései merülhetnek fel Nyitranovák városnak és a Környezetvédelmi Alapnak az NCHZ működésének folytatása esetén. Ehhez hasonlóan nem hagyhatták volna figyelmen kívül, hogy a korlátozottan merültek volna fel újabb követelések, ellenben felszámolás esetén valószínűleg a csőd előtti összes követelésüktől elestek volna. Emellett mindkét hitelezőnek tisztában kellett lennie, hogy ezek az újabb (vagyis csőd utáni) követelések elsőbbséget élveztek volna. Így a gazdasági elemzés a vezetőségi prezentációval kiegészítve ténylegesen hozzájárult és érvényes jogalapot biztosított a döntéshozatalhoz.

(112) A (19) preambulumbekezdésben leírtak szerint a hitelezői választmány egy, biztosíték nélküli állami hitelezőből és négy, biztosíték nélküli magánhitelezőből állt. Mindannyian csőd előtti, biztosíték nélküli hitelezők voltak, és támogatták a működés folytatására irányuló javaslatot. A (37) preambulumbekezdés részletesebben kifejti, hogy a csődtörvény szerint a hitelezői választmány tagjai kötelesek az összes, biztosíték nélküli hitelező közös érdekét szem előtt tartva eljárni. Tehát kötelesek voltak az összes, csőd előtti, biztosíték nélküli hitelező – és nem kizárólag a hitelezői választmányban képviselt hitelezők – érdekeit szem előtt tartva eljárni. Ebből ellenkező bizonyíték hiányában megállapítható, hogy az NCHZ működésének a második csődidőszakban való folytatására irányuló döntés a csőd előtti, biztosíték nélküli hitelezők érdekét szolgálta.

(113) Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék elutasította azt az AlzChem AG által felhozott érvet, miszerint a választmányban részt vevő állami hitelezők szavazata befolyásolta azokat a magánhitelezőket, amelyek szintén választmányi tagok voltak. A Bíróság megjegyezte, hogy az AlzChem AG semmilyen bizonyítékot nem szolgáltatott állítása alátámasztására, így feltételezni kell, hogy a magánhitelezők a saját érdekeiknek megfelelően jártak el ([69]).

4.3.2. *Az NCHZ egyes állami hitelezői által nyújtott gazdasági előny hiánya*

(114) A Bizottság mindegyik, az illetékes szervben részt vevő állami hitelező (lásd a (21) preambulumbekezdést) esetében külön megvizsgálta annak egyedi helyzetét és azt, hogy a magatartása megfelelt-e a magánhitelező kritériumának. A Törvényszék kimondta, hogy a magánhitelező kritériumának alkalmazásakor az állami hitelezők egyedi helyzetét kell vizsgálni, és a sajátosságaikat kell figyelembe venni, különös tekintettel elsőbbségi vagy biztosíték nélküli hitelezői jogállásukra, tehát az állami hitelezők nem tekinthetők egyetlen jogalanynak ([70]). Továbbá a Bíróság arra is rámutatott, hogy az állami hitelező helyzetéhez legközelebb álló helyzetben lévő és az adós vele szemben fennálló tartozásának megfizetésére törekvő magánhitelezőt kell figyelembe venni.

(115) A Bizottság nem vizsgálja azoknak az állami hitelezőknek a helyzetét, amelyek nem voltak az illetékes szerv tagjai, ideértve különösen a csődeljárás során keletkezett legnagyobb összegű követelésekkel rendelkező állami hitelezőket, vagyis a Társadalombiztosítót és az Általános Egészségbiztosítót (lásd az 1. táblázatot a (24) preambulumbekezdésben). Ezek a hitelezők nem tudtak közvetlenül beavatkozni az NCHZ működésének folytatásával kapcsolatos döntéshozatali folyamatba, így nem volt közvetlen befolyásuk az NCHZ működésének a második csődidőszakban való folytatására irányuló döntésre (lásd a (44) preambulumbekezdést). Ezzel összefüggésben a Törvényszék

([69]) A Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 143. pont.

([70]) A Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 188., 190., 192. pont (lásd lent a kivonatokat).Az Elsőfokú Bíróság 2002. július 11-i ítélete, HAMSA kontra Bizottság, T-152/99, ECLI:EU:T:2002:188, 166–172. pont; a Törvényszék 2011. május 17-i ítélete, Buczek Automotive kontra Bizottság, T-1/08, ECLI:EU:T:2011:216, 84. pont. A Bíróság a következőket állapította meg: „[…] a 2002. július 11-i HAMSA kontra Bizottság ítéletből (T-152/99, EU:T:2002:188) és különösen annak 166–172. pontjából következik, hogy az uniós bíróság a közjogi hitelezők egyedi helyzetének vizsgálatát javasolja, többek között biztosítékkal nem rendelkező hitelező vagy elsőbbségi hitelező jogállásukra tekintettel lényegében annak meghatározása érdekében, hogy az általuk hozott döntés túlmegy-e azon, amit az üzleti követelmények igazolnak, vagy azt magyarázhatja-e az érintett vállalkozás számára előny nyújtásának szándéka. Ebből következik, hogy az uniós bíróság szerint a közjogi hitelezők nem tekintendők egyetlen jogalanynak, hanem figyelembe kell venni sajátos jellemzőiket.” Továbbá: „[…] meg kell állapítani, hogy a 2002. július 11-i HAMSA kontra Bizottság ítélet (T-152/99, EU:T:2002:188, 168. és 170. pont) megállapításait átvette a 2011. május 17-i Buczek Automotive kontra Bizottság ítélet (T-1/08, EU:T:2011:216, 84. pont).” Végezetül: „[…] a Bíróság jelezte annak szükségességét, hogy a magánhitelező elvének alkalmazása során a közjogi hitelező helyzetéhez legközelebb álló helyzetben lévő és a pénzügyi nehézségeket ismerő adós általi tartozás megfizetésére törekvő magánhitelezőt vegyenek figyelembe, ami magában foglalja, hogy az államot ne tekintsék az összes érintett közjogi hitelezőt csoportosító egyetlen hitelezőnek.”

elutasította az AlzChem azon érveit, miszerint: i. a Társadalombiztosítónak lehetősége volt beavatkozni és be is kellett volna avatkoznia, hogy a csődbíróság előtt megtámadja az NCHZ működésének folytatására irányuló döntést, valamint ii. az, hogy a vállalat a rendelkezésére álló összes eszközt mozgósította a további veszteségek elkerülése érdekében, nem mentesíti a Szlovák Köztársaságot azon felelőssége alól, hogy más eszközökkel elkerülje a vele szembeni tartozások további halmozódását ([71]). A Törvényszék kimondta, hogy a csődtörvény rendelkezéseiből és különösen annak 83. cikke (4) bekezdéséből nem egyértelmű, hogy a Társadalombiztosító az ügy körülményeire tekintettel a csődbíróság előtt beavatkozhatott volna az NCHZ működésének folytatására irányuló döntéshozatali folyamatba, így arra a következtetésre jutott, hogy a Társadalombiztosítónak nem volt lehetősége beavatkozni ([72]).

4.3.2.1. A Szlovák Garancia- és Fejlesztési Bank

(116) A Szlovák Garancia- és Fejlesztési Bank (a továbbiakban: a bank) volt az NCHZ hat, biztosítékkal rendelkező hitelezőjének egyike, és a csőd előtti, hitelszerződésre vonatkozó, biztosított követelésének összege megközelítőleg 750 000 EUR volt.

(117) A (108) preambulumbekezdésben említett módon a banknak a csődidőszak során nem volt élő kereskedelmi kapcsolata az NCHZ-vel. Csőd utáni követelése nem volt az NCHZ-vel szemben, és annak a kockázata sem állt fenn, hogy az NCHZ működésének folytatása miatt növekszik a vele szembeni tartozás: követelései kizárólag az NCHZ működésének folytatása következtében nem növekedhettek.

(118) Mindezekre tekintettel a Bizottság úgy véli, hogy a gazdasági elemzés és az NCHZ vezetőségi prezentációja, amely egyaránt a bank rendelkezésére állt a döntés 2011. januári meghozatalakor, érvényes jogalapot szolgáltatott ahhoz, hogy a bank támogassa a döntést. A (101)–(104) preambulumbekezdésben leírtak szerin ezekből a dokumentumokból kiderült, hogy az NCHZ működésének folytatása és működő vállalkozásként történő eladása (a (103) preambulumbekezdés szerint érdeklődő is volt rá) szolgálta volna a legjobban a hitelezők – így a bank – érdekét.

(119) Ezenkívül megállapítást nyert, hogy i. 2010. december közepén az NCHZ első csődidőszakban való működéséből eredő, kielégítetlen követelések, amelyek elsőbbséget élveztek a csőd előtti követelésekkel szemben, mintegy 16 millió EUR-t tettek ki ((33) preambulumbekezdés), valamint ii. az NCHZ eszközeinek eladásából befolyó bevétel (a forgatókönyvtől függően) szinten teljes egészében fedezné az NCHZ működésének megszüntetésével járó költségeket ((34) preambulumbekezdés). Ezzel jelentősen csökkent annak a valószínűsége, hogy a csőd előtti követelések felszámolás esetén kielégítést nyertek volna.

(120) Erre tekintettel észszerű volt azt feltételezni, hogy a bank csőd előtti követelései felszámolás esetén nem nyernek kielégítést. Így az akkoriban rendelkezésére álló információk alapján a Szlovák Garancia- és Fejlesztési Bank úgy ítélhette meg, hogy jobban jár, ha folytatódik a működés, mint ha felszámolás esetén elesik az összes követelésétől.

(121) A fentiek alapján a Bizottság úgy véli, hogy a Szlovák Garancia- és Fejlesztési Bankhoz hasonlóan egy észszerű és körültekintő magánhitelező is úgy döntött volna, hogy támogatja az NCHZ működésének folytatását, ez a döntés tehát megfelelt a piac feltételeknek.

4.3.2.2. A Nemzeti Vagyonkezelő Alap

(122) A Nemzeti Vagyonkezelő Alap az NCHZ biztosítékkal rendelkező hitelezője volt, amelynek privatizációval kapcsolatos kötelezettségek alapján megközelítőleg 17,85 millió EUR összegű, csőd előtti követelése volt az NCHZ-vel szemben. Ugyanakkor négy, biztosíték nélküli magánhitelező mellett az egyetlen állami hitelező volt a biztosíték nélküli hitelezőket képviselő hitelezői választmányban (lásd a (19) preambulumbekezdést).

(123) A hitelezői választmányban az összes, csőd előtti, biztosíték nélküli hitelező, így a Nemzeti Vagyonkezelő Alap is támogatta az NCHZ működésének folytatását, és jogilag köteles volt az összes, csőd előtti, biztosíték nélküli hitelező – tehát nem kizárólag a hitelezői választmányban részt vevő hitelezők – érdekeit szem előtt tartva eljárni. Ugyanakkor a Nemzeti Vagyonkezelő Alap biztosítékkal rendelkező hitelezőként is a működés folytatása mellett foglalt állást.

([71]) A Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 145–152. pont.
([72]) A Törvényszék 2018. december 13-i ítélete, AlzChem AG kontra Bizottság, T-284/15, ECLI:EU:T:2018:950, 151–152. pont.

(124) A (108) preambulumbekezdésben említett módon a Nemzeti Vagyonkezelő Alapnak a csődidőszak során nem volt élő kereskedelmi kapcsolata az NCHZ-vel. Csőd utáni követelése nem volt az NCHZ-vel szemben, és annak a kockázata sem állt fenn, hogy az NCHZ működésének folytatása miatt növekszik a vele szembeni tartozás: követelései kizárólag az NCHZ működésének folytatása következtében nem növekedhettek.

(125) Mindezekre tekintettel a gazdasági elemzés és az NCHZ vezetőségi prezentációja, amely egyaránt a Nemzeti Vagyonkezelő Alap rendelkezésére állt a döntés 2011. januári meghozatalakor, érvényes jogalapot szolgáltatott ahhoz, hogy az alap támogassa a döntést. A (101)–(104) preambulumbekezdésben leírtak szerin ezekből a dokumentumokból kiderült, hogy az NCHZ működésének folytatása és működő vállalkozásként történő eladása (a (103) preambulumbekezdés szerint érdeklődő is volt rá) szolgálta volna a legjobban a hitelezők – így a Nemzeti Vagyonkezelő Alap – érdekét.

(126) Ezenkívül megállapítást nyert, hogy i. 2010. december közepén az NCHZ első csődidőszakban való működéséből eredő, kielégítetlen követelések, amelyek elsőbbséget élveztek a csőd előtti követelésekkel szemben, mintegy 16 millió EUR-t tettek ki ((33) preambulumbekezdés), valamint ii. az NCHZ eszközeinek eladásából befolyó bevétel (a forgatókönyvtől függően) szinten teljes egészében fedezné az NCHZ működésének megszüntetésével járó költségeket ((34) preambulumbekezdés). Ezzel jelentősen csökkent annak a valószínűsége, hogy a csőd előtti követelések felszámolás esetén kielégítést nyertek volna.

(127) Erre tekintettel azonos helyzetben bármely feltételezett hitelező észszerűen feltételezhette volna, hogy a Nemzeti Vagyonkezelő Alap csőd előtti követelései felszámolás esetén nem nyernek kielégítést. Így az akkoriban rendelkezésére álló információk alapján a Nemzeti Vagyonkezelő Alap észszerűen ítélhette meg úgy, hogy jobban jár, ha folytatódik a működés, mint ha felszámolás esetén elesik az összes követelésétől.

(128) A fentiek alapján a Bizottság úgy véli, hogy a Nemzeti Vagyonkezelő Alaphoz hasonlóan egy észszerű és körültekintő magánhitelező is az NCHZ működésének folytatása mellett szavazott volna, ez tehát megfelelt a piac feltételeknek.

4.3.2.3. A Környezetvédelmi Alap

(129) A Környezetvédelmi Alap az NCHZ biztosítékkal rendelkező hitelezője volt, amely megközelítőleg 950 000 EUR összegű, csőd előtti, hitelszerződésre vonatkozó, biztosított követeléssel és megközelítőleg 70 000 EUR összegű, csőd előtti, nem biztosított követeléssel rendelkezett (lásd a 2. táblázatot a (25) preambulumbekezdésben).

(130) A (108)–(111) preambulumbekezdésben leírtak szerint a Környezetvédelmi Alap számára fennállt annak a kockázata, hogy az NCHZ működésének folytatása miatt növekszik a vele szembeni tartozás, és további tartozások is keletkeznek felé az első és a második csődidőszakban egyaránt.

(131) A Környezetvédelmi Alap NCHZ csődjének bejelentése után keletkezett követelései az éves levegőterhelési díj részleges nemfizetéséből eredtek. A hatályos jogi előírások szerint a díjat az adott létesítmény által az előző évben okozott levegőterhelés mennyisége alapján kellett megállapítani az ipari szereplők számára az előző évre vonatkozóan ([73]).

(132) A hivatalos vizsgálat feltárta, hogy a Környezetvédelmi Alap nevében a 2009. évi levegőterhelésért 2010 májusában felszámított, 2010. évi levegőterhelési díjat 192 454 EUR-ban állapították meg, 2010 végére (az első csődidőszak végére) pedig 222 954 EUR-t tettek ki a csőd utáni követelések az éves levegőterhelési díj részleges nemfizetése miatt (lásd a (26) preambulumbekezdést). E követelések azonban nem az NCHZ csődeljárás alatti, 2010. évi működéséből fakadtak, hanem 2009-ben keletkeztek, amikor az NCHZ működése jogilag biztosított volt.

(133) A Bizottság megjegyzi először is, hogy a levegőterhelési díjak összege nagyrészt előrelátható volt, mivel a vállalkozás működésének mértékéhez kapcsolódott. Másodszor, a vállalkozás csődeljárás alatti működésével összefüggésben keletkezett közterhek elsőbbséget élveztek a csőd előtti követelésekkel szemben.

([73]) A környezetszennyezésről szóló 401/1998. sz. törvény módosított változata alapján.

(134) Ezért 2011-ben is arra lehetett számítani, hogy az NCHZ további levegőterhelési tartozásokat halmoz fel (2010. évre vonatkozóan), még akkor is, ha a hitelezők 2011-ben a felszámolás mellett döntöttek volna. Ezenkívül tekintettel arra, hogy még felszámolás esetén sem lehetett volna azonnal leállítani a termelést, az NCHZ még a felszámolási forgatókönyv támogatása esetén is tovább terhelte volna a környezetet, ezért még 2012-ben kellett volna kibocsátási díjat fizetnie. Figyelemmel a csőd előtti jelentős követelések fennállására, a Környezetvédelmi Alap körültekintő döntést hozott azzal, hogy az adósa további működésére szavazott.

(135) A fentiekre tekintettel az NCHZ mindegyik forgatókönyv – tehát a felszámolás, illetve a működés folytatása és működő vállalkozásként való eladás – megvalósulása esetén további levegőterhelési tartozásokat halmozott volna fel 2011-ben és valószínűleg 2012-ben is, az adókötelezettsége is azonos lett volna erre az időszakra, és a nem teljesített adókötelezettsége is feltehetőleg ugyanabban a tartományban alakult volna, mivel még a működő vállalkozásként való eladás esetén sem lettek volna elegendő forrásai az összes adókötelezettsége fedezésére.

(136) Ezenkívül megállapítást nyert, hogy i. 2010. december közepén az NCHZ első csődidőszakban való működéséből eredő, kielégítetlen követelések, amelyek elsőbbséget élveztek a csőd előtti követelésekkel szemben, mintegy 16 millió EUR-t tettek ki ((33) preambulumbekezdés), valamint ii. az NCHZ eszközeinek eladásából befolyó bevétel (a forgatókönyvtől függően) szinten teljes egészében fedezné az NCHZ működésének megszüntetésével járó költségeket ((34) preambulumbekezdés). Ezzel jelentősen csökkent annak a valószínűsége, hogy a csőd előtti követelések felszámolás esetén kielégítést nyertek volna.

(137) Erre tekintettel észszerűen feltételezhető volt, hogy a Környezetvédelmi Alap csőd előtti követelései felszámolás esetén nem nyernek kielégítést. Így az akkoriban rendelkezésére álló információk alapján a Környezetvédelmi Alap úgy ítélhette meg, hogy jobban jár, ha folytatódik a működés, mint ha felszámolás esetén elesik az összes követelésétől.

(138) Mindezekre tekintettel a Bizottság továbbá úgy véli, hogy a gazdasági elemzés és az NCHZ vezetőségi prezentációja, amely egyaránt a Környezetvédelmi Alap rendelkezésére állt a 2011. januári szavazáskor, érvényes jogalapot szolgáltatott a szavazattal hozott döntéshez. A (101)–(104) preambulumbekezdésben leírtak szerin mindkét dokumentumból kiderült, hogy az NCHZ működésének folytatása és működő vállalkozásként történő eladása (a (103) preambulumbekezdés szerint érdeklődő is volt rá) szolgálta volna a legjobban a hitelezők – így a Környezetvédelmi Alap – érdekét. Ezért a Környezetvédelmi Alapnak, amely arra számított, hogy a második csődidőszak során keletkező újabb követelései a csőd előtti követelésénél csekélyebbek lesznek, alapos oka volt arra, hogy a csődgondnok által készített gazdasági elemzés és a vezetőségi prezentáció figyelembevételével hozzon döntést.

(139) A Bizottság ezért úgy véli, hogy a Környezetvédelmi Alaphoz hasonlóan egy észszerű és körültekintő magánhitelező is az NCHZ működésének folytatása mellett szavazott volna, ez tehát megfelelt a piac feltételeknek.

4.3.2.4. Nyitranovák város

(140) Nyitranovák város az NCHZ biztosítékkal rendelkező hitelezője volt, amelynek ingatlanadóhoz kapcsolódó zálogjog alapítása révény megközelítőleg 43 781 EUR összegű, csőd előtti követelése volt az NCHZ-vel szemben.

(141) A (108)–(111) preambulumbekezdésben leírtak szerint a Nyitranovák város számára fennállt annak a kockázata, hogy az NCHZ a csődidőszak során növeli a vele szembeni tartozását, az NCHZ pedig valóban újabb tartozásokat halmozott fel, elsősorban az ingatlanadó-fizetési kötelezettségével összefüggésben.

(142) Nyitranovák város NCHZ csődjének bejelentése után keletkezett követelései az éves ingatlanadó részleges nemfizetéséből eredtek. A hatályos jogi előírások szerint az adót a telek és az építmények területe alapján kellett megállapítani az adott évre vonatkozóan ([74]) (az egyes kategóriákra vonatkozóan külön-külön).

([74]) A helyi adókról szóló 582/2004. sz. törvény módosított változata alapján.

(143) Nyitranovák város NCHZ-vel szembeni, csőd utáni legnagyobb követelése az első csődidőszakban a (2010 márciusában kivetett) 2010. évi ingatlanadó volt, amelynek összegét 523 793 EUR-ban állapították meg (lásd a (27) preambulumbekezdést). Mivel közteher jellegű, e követelés elsőbbséget élvezett, és részlegesen kielégítést nyert az első csődidőszakban. A csőd utáni követelések összege 2010 – vagyis az első csődidőszak – végén (nagyrészt az NCHZ ingatlanadó-fizetési kötelezettsége miatt) 29 762 EUR volt (lásd a (27) preambulumbekezdést).

(144) A vezetőségi prezentáció szerint Nyitranovák város az NCHZ működésének megszűnése esetén évente 572 000 EUR bevételtől eshetett volna el (lásd a (32) preambulumbekezdést), amely ugyanakkor nagyjából megfelel a második csődidőszakban várt újabb követelések becsült összegének.

(145) A döntés meghozatalakor ismert volt, hogy az NCHZ Nyitranovák város felé fennálló adótartozása évente volt esedékes, és nem függött attól, hogy az NCHZ működik-e, hanem kizárólag a tulajdonában lévő telek és építmények területén alapult. Így a nem teljesített adókötelezettség felszámolás, illetve működő vállalkozásként történő eladás esetén is feltehetőleg ugyanannyi lett volna, mivel nem álltak volna rendelkezésre elegendő források a hitelezők más, egyidejű, csőd utáni követelései miatt.

(146) Emellett nem volt valószínű, hogy az NCHZ tulajdonában lévő telek területe érdemben változik a vizsgált időszak során. Az estleges telekeladás távoli lehetőség volt, ennek fő oka pedig a jelentős környezetterhelés és a telken folytatott nehézvegyipari tevékenység volt. Leginkább csak elméleti szinten és feltételesen lett volna elképzelhető, hogy egy vevő a létesítmény egészét vagy részét megvásárolja, és az ingatlanadó legalább egy részét kifizeti. Tehát csupán a magánhitelező kritériumát tekintve az NCHZ működése az adósság szempontjából semleges volt Nyitranovák város számára.

(147) A Bizottság így megjegyzi először is, hogy az ingatlanadó összege nagyrészt előrelátható volt, mivel a vállalkozás által elfoglalt telek és építmények területéhez kapcsolódott. Másodszor, a vállalkozás csődeljárás alatti működésével összefüggésben keletkezett adók elsőbbséget élveztek a csőd előtti követelésekkel szemben.

(148) Ezenkívül megállapítást nyert, hogy i. 2010. december közepén az NCHZ első csődidőszakban való működéséből eredő, kielégítetlen követelések, amelyek elsőbbséget élveztek a csőd előtti követelésekkel szemben, mintegy 16 millió EUR-t tettek ki ((33) preambulumbekezdés), valamint ii. az NCHZ eszközeinek eladásából befolyó bevétel (a forgatókönyvtől függően) szinten teljes egészében fedezné az NCHZ működésének megszüntetésével járó költségeket ((34) preambulumbekezdés). Ezzel jelentősen csökkent annak a valószínűsége, hogy a csőd előtti követelések felszámolás esetén kielégítést nyertek volna.

(149) Mindezekre tekintettel a gazdasági elemzés és az NCHZ vezetőségi prezentációja, amely egyaránt Nyitranovák város rendelkezésére állt 2011 januárjában, érvényes jogalapot szolgáltatott ahhoz, hogy a város támogassa a döntést. A (101)–(104) preambulumbekezdésben leírtak szerin ezekből a dokumentumokból kiderült, hogy az NCHZ működésének folytatása és működő vállalkozásként történő eladása (a (103) preambulumbekezdés szerint érdeklődő is volt rá) szolgálta volna a legjobban a hitelezők – így Nyitranovák város – érdekét.

(150) Mivel felszámolás esetén valószínűleg az összes csőd előtti követelés elveszett volna, a telek eladása a hozzá kapcsolódó jelentős környezeti költségek miatt távoli lehetőség volt, ráadásul a kifizetetlen adók összege még felszámolás esetén is hosszú időn át (több mint egy évig) nőtt volna, ezért észszerű volt Nyitranovák város azon döntése, hogy támogatja az NCHZ működésének folytatását.

(151) Így a Bizottság szerint megfelelt a piac feltételeknek, hogy Nyitranovák városa az NCHZ működésének folytatása mellett szavazott.

4.3.3. *Következtetés a gazdasági előny meglétéről*

(152) A fentiek alapján a Bizottság úgy véli, hogy a különböző közjogi szervezetek magatartása megfelelt a magánhitelező kritériumának.

(153) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy az NCHZ nem részesült olyan versenyelőnyben, amelyhez rendes piaci körülmények között nem juthatott volna a második csődidőszakban, amikor a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény már nem volt hatályban, az NCHZ pedig az illetékes szerv döntése alapján folytatta a működését.

(154) Mindenesetre tekintettel arra, hogy az illetékes szerv döntéshozatali folyamatában közreműködő állami hitelezők úgy viselkedtek, ahogy bármely más piaci szereplő viselkedett volna, a Bizottság álláspontja szerint nincs szükség annak további vizsgálatára, hogy az állami hitelezők döntése egyenrangú-e, tehát a hasonló helyzetben lévő magánhitelezők feltételeivel azonos feltételek mellett született-e. A szóban forgó hitelezők valójában nem voltak azonos helyzetben. Ezenkívül, ha már megállapítható, nyújtottak-e gazdasági előnyt, akkor nem szükséges azt is ellenőrizni, hogy a szóban forgó közjogi szervezet azonos feltételek mellett tanúsította-e az adott magatartást ([75]). Ha közjogi szervek a magánszereplőkével nem azonos feltételek mellett működnek közre, az nem jelenti magától értetődően azt, hogy az ügylet nem felel meg a piaci feltételeknek, a piaci feltételek teljesülése pedig megvizsgálható más módszerekkel ([76]). Ezért nem szükséges az azonos feltételek vizsgálatára támaszkodni, mivel a gazdasági előny hiánya és a piaci feltételek teljesülése az NCHZ hitelezői esetében más eszközökkel is bizonyítható.

5. **KÖVETKEZTETÉS**

(155) A fentiek fényében és az e határozat 1. lábjegyzetében említett, hivatalos vizsgálat megindításáról szóló határozat tárgyát képező, a második csődidőszakban az NCHZ javára hozott intézkedés ismételt értékelését követően a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy ez az intézkedés nem minősül az EUMSZ 107. cikkének (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak,

ELFOGADTA EZT A HATÁROZATOT:

1. cikk

Az illetékes szerv azon határozata, amellyel a csődgondnokot az NCHZ folyamatos működésének fenntartására utasította, és amelyet a hitelezői választmány és a biztosítékkal rendelkező hitelezők 2011. január 26-án egyhangúlag elfogadtak, a csődbíróság pedig az illetékes szerv tagjaként eljárva a stratégiai jelentőségű vállalkozásokról szóló törvény 2010. december 31-i hatályvesztése után, 2011. február 17-én kötelező erejűvé tett, nem minősül az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. cikkének (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak.

2. cikk

Ennek a határozatnak a Szlovák Köztársaság a címzettje.

Kelt Brüsszelben, 2021.június 14-én.

a Bizottság részéről
Margrethe VESTAGER
a Bizottság tagja

([75]) A Bíróság (ötödik tanács) 2014. szeptember 4-i ítélete, SNCM és Franciaország kontra Corsica Ferries France, C-533/12. P. és C-536/12. P. sz. egyesített ügyek, ECLI:EU:C:2014:2142, 54. pont. Lásd még: a Törvényszék (hatodik tanács) 2018. február 1-jei ítélete, Larko kontra Bizottság, T-423/14, ECLI:EU:T:2018:57, 119. pont, valamint a Törvényszék (negyedik tanács) 2012. szeptember 11-i ítélete, Corsica Ferries France kontra Bizottság, T-565/08, ECLI:EU:T:2012:415, 122. pont. Lásd még T-93/17. sz., Duferco Long Products SA kontra Bizottság ügyben hozott ítélet (ECLI:EU:T:2018:558) 99–106. pontját, amelyben a Törvényszék az egyenrangúság elemzése nélkül állapította meg, hogy az ügylet nem felelt meg a piaci feltételeknek.

([76]) A Törvényszék 2014. június 12-i ítélete, Sarc kontra Bizottság, T-488/11, ECLI:EU:T:2014:497, 98. pont. Lásd még: a Törvényszék 2018. szeptember 18-i ítélete, Duferco Long Products SA kontra Bizottság, T-93/17, ECLI:EU:T:2018:558, 102–103. pont.